

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

neem me
GRATIS
mee

met bijlage literaire avond gevangen

OnsKommeere
driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub van bij' DeVieze Gasten en

FOTOCUB
VAN DE VIEZE GASTEN

fotoclub van bij' DeVieze Gasten

Bij' DeVieze Gasten
Reinaertstraat 125 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Tekst:
Mark, Erik, Els, Nathalie, Corrie,
Inan, Erika, Freddy, Ellen, Koen V.,
Greta, Davy, Eline, Dirk, Inke,
Carlos, Ilias Alabay, Edge, De
Geest W, Marie-Lou, Maxx, Winnie

Foto:
Dirk, Paul, Sammy, Nathalie, Karen,
Anne, Marc, Freddy, Marie, Kathleen,
Johan en Anne

Fotoredactie:
Marc, Paul

Eindredactie:
Eline, Nathalie, Inke, Inan

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

De wijk aan zet

TWEE BUURTEN

We plegen hier naar gewoonte een paar woorden, om u voor te bereiden op al de woorden die gaan volgen. Ons Kommeere gaat alweer zijn derde jaargang in. Dat op zich is al een prestatie van formaat.

In februari wordt er nog een iets luidruchtiger jubileum gevierd: de onvolprezen Propere Fanfare mag liefst vijf kaarsen uitblazen en presenteert bij die gelegenheid een geluidsdrager met een hoop prettig lawaai: de eerste cd! De Fanfare viert dat samen met Fixatief en de Schuunschgreivers op 13, 14 en 15 februari, met drie spetterende voorstellingen overgoten met een literair sausje.

Bij die gelegenheid krijgen we ook bezoek uit het zuiden: een delegatie uit de Naamse wijk Les Ponts Spaloux brengt een tegenbezoek aan de Brugse Poort, nadat wij al een tweetal keren afzakten naar Namen.

Les Ponts Spaloux is een vergelijkbare wijk in de hoofdstad van het Waalse Gewest. Met dezelfde sfeer, vergelijkbare problemen en zelfde dynamiek als hier in de Brugse Poort. Een wijk met veel ambiance ook, zij het allemaal op een wat kleinere schaal.

Dit jaar staat in het teken van een uitwisseling tussen de twee buurten. Uiteindelijk is het de bedoeling dat zij actief deelnemen aan de buurtfeesten hier in de Brugse Poort (eind juni 2009) en dat wij in grote getale naar hun buurtfeest trekken om er actief aanwezig te zijn en er samen dingen te doen (eind september 2009). Kortom: we zouden graag een kruisbestuiving laten gebeuren tussen de Brugse Poort en Les Ponts Spaloux. Een statement dat er mag zijn in deze tijd van communautair gekrakeel.

Op de voorplaat: 'Homo sapiens' herschreven door Marc Vermeersch'.
Zie pag. 16-17. Foto: Marc.

WE ZOEKEN MENSEN DIE WILLEN
MEESCHRIJVEN AAN HET VOLGENDE
NUMMER. INTERESSE? GEEF EEN SEINTJE!

TEGENKOMST

Ge loopt door uw stad en ge kijkt rond en ge zijt verbaasd, telkens weer, over wat ge daar allemaal ziet, wat er daar allemaal gebeurt. Groot is het daar niet maar het bruist en bougeert er wel.

Maar op een schone dag gaat ge naar het station, stapt in een trein en ge zoekt een tijdlang aan 250km per uur door een eerder eentonig landschap.

Ge stapt uit in die andere stad en vervolgens moet ge toch even in uw ogen wrijven.

Niet omdat die stad veel en veel groter is, want een stad is een stad zeg maar.

En ook niet omdat er daar ook veel bruist en bougeert, want, in de brugse poort toevende, zijt ge wel iets gewoon. Neen, ge komt onder de indruk van de recente geschiedenis die daar zomaar op straat te rapen valt, die daar van de huizen en de muren spat.

Dat laatste moet ge zelfs letterlijk nemen, want tot voor kort stond hier een muur waar heel de wereld schande van sprak. Die straten en gezinnen verdeelde, die mensenlevens vrat.

Tanks stonden er loop in loop, één schot toen en 't was opnieuw oorlog. Presidenten kwamen naar het bouwsel kijken en declameerden trots en in naam van vrede en vrijheid dat ze van deze stad waren.

Dan gaven ze het bevel om in een ander land, daar ver vandaan,

nog meer napalm over de bomen te gieten, in naam van diezelfde vrijheid.

Ge loopt rond en voelt iets van de verbijstering toen deze muur gezet werd,

van de onbeschrijflijke vreugde toen hij nog geen 30 jaar later alweer verdween.

Ge staat peinzend voor een stukje dat ze hebben laten staan, opdat men nooit vergeten zou, en stiekem pitst ge er een schilfertje af en stopt dat stukje geschiedenis in uw jaszak.

En nog 30 jaar vroeger liep er daar in diezelfde straten ene gestoorde snorremans rond, verfoeilijk was hij, en hij keek naar de 200 en meer duizend volgelingen van jaweh die probeerden samen te

leven met al de andere bewoners en dat begon zowaar nog te lukken ook.

Maar dat stond snorremans niet aan en samen met zijn aanhangers sloeg hij op een nacht hun hele hebben en houden kort en klein en stak wat nog restte in brand.

Vervolgens propte hij die mensen zelf in een trein en die zoefde, neen hobbelde, door nog onvoorstelbaar eentoniger landschappen de zekere dood tegemoet.

Waarom hij dat deed heeft hij allemaal netjes in een boek geschreven, maar fysieke afkeer belet u om erin te lezen.

De overlevenden trachten vandaag voorzichtig verder te gaan met hun leven maar de moed om hun eens zo trotse bidplaats volledig her op te bouwen ontbreekt: ze zijn namelijk niet eens met genoeg om die nog te vullen.

Toen dan op een dag snorremans zijn reichsmark viel dat hij de krieg ging verliezen beval hij zijn soldaten - wenende, bange kindsoldaten waren het - om de stad tot de laatste man te verdedigen, wat ze dan ook deden.

Zelf kroop hij weg, diep onder grond en bibberend en bevend joeg hij zich tenslotte een kogel door de kop. En hoewel hij dus bijgevolg morsdood was, werd hij nog tientallen jaren lang overal in de wereld gesignaleerd.

De vrees dat zijn schrikbewind uit de as zou herrijzen was nooit veraf.

Nog napeinzend over dit alles zoekt ge alweer in de tegenovergestelde richting en belandt ge weer in uw eigen stad.

Niet zo groot dus maar wel degelijk bruisend en broebelend.

Met een geschiedenis die al wat meer vervlogen is en verborgen zit onder dunne laagjes stof. Beetje saai, bedenkt ge enerzijds, maar misschien is dat maar best ook, peinst ge anderzijds.

Mark
foto: Paul

Munten verzamelen of travestieten zien: CENTRUM REINAERT DE 'PLACE TO BE'

Niet zo echt opvallend en in het oog springend is het Centrum Reinaert, gelegen in de... Reinaertstraat. Doorheen de jaren veranderde er ook heel wat en dit 'centrum' was ooit gekend als patronage van de parochie Sint-Jan-Baptist. Een plaats voor heel wat verschillende ontspanning doorheen heel wat jaren. Centrum Reinaert zelf bestaat reeds sinds 1 mei 1970. Voor wat degelijke informatie is de Brugsepuurteneire Luc De Smul te vinden in 'zijn' centrum op maandagavond. Hij is dé te ontmoeten verantwoordelijke voor de gebouwen. Hij is dan ook de man die de afspraken regelt voor het huren van de beschikbare zalen. Centrum Reinaert staat voor heel wat activiteiten in de Brugse Puurte.

Zoals alle politiciers - en een verhuurder van gebouwen is ook een beetje een politieker - heeft Luc zijn zitting iedere maandag vanaf 20 uur. Hij is beschikbaar. Het is dan ook een goed moment voor een interview over de zaken die hem nauw aan het hart liggen.

Ons Kommeere: Luc, een persoonlijke noot voor de lezer van Ons Kommeere: Wie en wat ben jij? Vertel even iets over je 'background'? Geboren, getogen... Een man die in de Reinaertstraat woont moet er alles over weten...

Zonder twijfel is het de Brugse Poort en wel een kruidenierszaak in de Hamerstraat waar ik geboren ben. Terwijl ik technisch onderwijs volgde, was ik daarnaast bedrijvig in de jeugdbeweging KSA, ging me later inzetten voor KWB en natuurlijk het ACV. Trouwde op 24-jarige leeftijd, kreeg drie dochters, maar werd helaas veel te vroeg weduwnaar. In een notedop 'mijn leven'.

Hoe verliep je carrière en daarmee bedoel ik: hoe werd je verantwoordelijk voor 'gebouwen'? Wat houdt dat eigenlijk in als job na je echte job? Omschrijf je taak een beetje.

Bij firma nv Vento kreeg ik het technisch onderhoud aangewezen als een betaalde dagelijkse job. Het heeft allemaal te maken met productievoorbereiding. Toch een job met heel wat verantwoordelijkheid. Dat voor wat mijn betaalde job betreft. Op de parochie Sint-Jan-Baptist zelf was er heel wat te doen. Het was Jacques Taghon die - even uit roulatie was voor de verhuring - mij vroeg als inval-

ler. Van het een kwam het ander. Ik werd dan voor- en aangesteld als waarnemer van de vzw en in 1998 werd ik op de algemene vergadering verkozen als beheerder.

Hoelang ben je reeds actief bezig als vrijwilliger of beheerder van deze gebouwen?

Het is nu een tiental jaar dat het mij allemaal toch wel goed bezighoudt. In die eerste jaren maakte ik dan ook een heuse inventaris van de eigendommen van de parochiale werken. Een vzw sinds 1922. En dat actief zijn betreft dan voorzeker de verhuur van de lokalen van dit Centrum Reinaert aan onder andere allerlei privé-initiatieven.

Luc, vertel eens iets over de geschiedenis van die toestand: er was een jongensschool die ooit van de Broeders van de Christelijke Scholen was (...) en een 'kring' er vlak naast als buur. Niet direct 'stichtend' bij de opvoeding om geconfronteerd te worden met drank en ander vertier?

Neen, niet echt een kring waar

**'Centrum
Reinaert staat
open voor allerlei
socio-culturele
organisaties.'**

alcoholische drank werd geschonken. Centrum Reinaert was vroeger de 'Patronage' en bedoeld voor jongerenopleiding. De Parochiale Kring was ooit te vinden op de Groendreef. Die is intussen reeds heel lang afgebroken en verdwenen uit de Brugse Poort.

Er gingen natuurlijk ook heel wat jaren voorbij waarbij de bestemming van alles veranderde. Centrum Reinaert noemde ooit?

De vroegere 'Patronage' evolueerde tot Centrum Reinaert door de opkomst van de jeugdclubs. Het werd een nieuwe zaal die openstond voor iedereen. In het Centrum werd een deel van het gebouw er voor voorzien (huidige zaal D of het hoekje) en is een aantal avonden open van 16 uur af, gewoonlijk het weekend met aansluitend maandagavond. Wanneer er enigerlei activiteit is gepland, wordt de tapkast bediend door de uitbaters van het Centrum: Linda en Jean-Marie.

Heeft Centrum Reinaert af te rekenen met concurrentie?

Niet echt, want wij leven al zo lang met de verscheidenheid. Terwijl kleuren vervagen en mensen tellen, had men vroeger bijvoorbeeld T-club in de Meibloemstraat of Geluk in 't Werk. Is het wel allemaal concurrentie? Centrum Reinaert profileert zich niet als kring

van de oude stijl maar als ontmoetingsplaats.

Vertel eens wat meer over al die gebouwen die het geheel uitmaken van Centrum Reinaert en tot wat zij dienen? Of gebruikt worden. Zo is het nog niet zolang geleden dat de plaatselijke bibliotheek die hier ook was gevestigd werd opgedoekt?

Er zijn alvast de jeugdl lokalen die in 2004 werden gerenoveerd waar de Chiro-jeugdbeweging zijn activiteiten heeft. De vroegere plaatselijke bibliotheek werd intussen omgebouwd tot een verblijf voor jongerengroepen tot 25 personen - met overnachting. Voor wat het Centrum zelf betreft onderschat niet wat er allemaal 'verblijft': Sinds 130 jaar is er het toneelgezelschap 'Hoger Streven' bijvoorbeeld. Daarnaast heeft men er travestieten op bezoek naast de verzamelaars van postzegels en munten, een kaartclub en een schuttersclub maar er worden ook twee modeshows georganiseerd. Er is de 'Verenigde Dansschool'... terwijl het aantal familiefeesten er voor zorgt

dat Centrum Reinaert nooit echt een 'leeg' gebouw is. Centrum Reinaert staat open voor allerlei socio-culturele organisaties.

Wat zijn de hoogdagen voor de uitbater van Centrum Reinaert vandaag?

Je kan er een pint op verwedden dat het de mooie momenten van de Gentse Feesten en Nieuwjaar zijn. Dan wordt er op geen pint én geen euro meer gekeken. Dan is het echt hoogdagsmoed voor een uitbater.

Luc, ik veronderstel dat Centrum Reinaert nu ook wel af en toe multiculturele gebruikers heeft? Heeft men hier te maken met geluidsoverlast of andere overlast? Ik veronderstel dat er goede afspraken worden gemaakt?

Iedere organisatie die goed wil werken moet zich houden aan afspraken. Helaas worden die niet altijd zo goed opgevolgd. Bijvoorbeeld het feit dat Centrum Reinaert een vergunning heeft tot 1 uur. Het gebeurt al eens dat men 'vergeet' dat die vergunning voor langer feestvie-

ren moet worden 'aangevraagd'.

Een laatste vraagje: aan wie leg je eigenlijk verantwoording af voor alle geplande activiteiten of verhuur van zalen?

De raad van bestuur. Die raad bestaat uit een aantal mensen uit de drie 'parochies' of wat de Brugse Poort betekent: Sint-Jan-Baptist, Sint-Theresia en Malem. Maar ook is er de verantwoording met betrekking tot de lokale overheden, zoals de politie en het respect voor onder andere het politiereglement.

Ons Kommeere wenst je nog een drukke kalender en af en toe een goeie pint. Welke, als ik zo vrij mag zijn dat te vragen?

Dat begint met een pintje vooraf... en eindigt met een betere Augustijn.

tekst: Erik
Foto's: Kathleen

VIERENTWINTIG UUR; XXX MINUTEN, XXX SECONDEN

Schrijven, zo wordt makkelijk gezegd, dat is iets dat je alleen doet. Daarvoor heb je niemand nodig, je kruipt achter je computer en je doet je ding. Een fotograaf, zo gaat het verhaal verder, dat is iets anders, die moet de straat op. Die moet op pad, op zoek naar het niet bestaande ultieme beeld. De foto die een leven kan veranderen.

Interessant experiment leek het wel om dan maar eens op stap te gaan met een fotograaf. Kijken, vergelijken. Heb ik werkelijk als schrijver enkel mijn alfabet nodig om mijn ding te doen. Moet ik echt niet naar buiten? Mensen kijken, proeven, ruiken? Voelen? Ben ik figurant in het spel van de fotograaf of draaien we de rollen om? Fotograaf versus Schrijver. Schrijver versus Fotograaf. Als het ware.

Toeval bestaat niet; Fixatief - het fotografisch geheugen van de Brugse Poort - beslist net nu een 24h durende marathon te organiseren in de Brugse Poort, 'Kies een onderwerp en probeer je onderwerp 24h te volgen'. Super, dit was mijn kans om mijn schrijversziel overhoop te smijten, stof uit de hoeken te blazen en naar Buiten te komen. Het grote Zijn te bekijken en te beleven; om het daarna 'zo maar even' op papier te kwakken.

Afspraken gemaakt, ik manoeuvreer me aan de zijde van S., fotograaf van dienst, analoog bovendien. Hij wil zijn papier vol schrijven, ik het mijne.

Onderwerp: cafés in de Brugse Poort, een kroegentocht dus. Maar met een doel. Ons parcours loopt over natte straten, winderige pleinen en café na café na café. Eerst wordt het laat, daarna wordt het alleen maar vroeger.

Verhalen zijn overal te vinden, de kunst van het luisteren.

Waar beginnen? Bij de Vlaamsche schlagers in Café 1? 'Chérie', 'Schoon Wijveken'. 'De Roos' van Ann Christie, Corrie Koninks. We noteren

22h en ze passeren allemaal de revue en worden meegezongen. Luidkeels, ook door H., onze 'sister in crime' die we meegesleurd hebben in deze warreling van stof. We hebben het over het leven, over keuzes maken, over vrijdagavonden in cafés zoals waar we nu aan de toog hingen; over de stad die dorp wordt daar aan die toog. Aan om het even welke toog. Over onszelf die denken aan de zijlijn toe te kijken. Die denken dat we daar niet passen. Wat is niet passen? 20 jaar geleden zat ik ook aan een toog in een dorp mee te brullen met 'Chérie'. 20 jaar geleden al. Uiteindelijk verandert er weinig. Verhalen zijn overal te vinden, de kunst van het luisteren. Schrijver versus Fotograaf.

S. deed ondertussen zijn ding, bewegend op het ritme van de intussen luidruchtige stamgasten. Een paringsdans, zo concluderen we. Zijn prooi is gewillig, zeer gewillig. Geconcentreerd en niet van zijn stuk te brengen volgt foto na foto. Wij kijken toe van op een beschaafde afstand en zien dat het goed is; de blote buik, de blote kont, de net-niet-vallende-vrouw-van-barkruk, het geweld van de biljart, de onstuimige kus. Het lachen, het dollen. Alcohol en liefde, ze zijn goedkoop die avond.

Ich Liebe Dich, Ich Liebe Dich nicht.

Fotograaf versus Schrijver.

Verkassen dan maar, een kroegentocht is een tocht, we kunnen toch niet op onze kont blijven zitten? Deelnemen gaan we doen. Café 2, volgende stop.

We noteren 23h30.

De voltallige ploeg van Fixatief is hier gestrand. De resten van een trouwpartij worden bij elkaar geraapt maar we krijgen nog het genoeg om het bruidspaar te feliciteren. S. en M., moge het jullie goed gaan.

We hebben een travestietenshow en nepborsten gemist en dat vinden we eigenlijk niet erg.

Maar we ontsnappen niet aan een echte, op elke trouwfeest terugkerende 'square' dans, op de maat van de muziek als dat niet te

veel gevraagd is en gans het café door.

Niet de sfeer van Café 1 maar we nemen deel en amuseren ons tot op zekere hoogte. Ook S. lijkt hier niet echt te vinden wat hij zoekt, fototoestel verdwijnt geen seconde uit zijn handen maar het licht is uit zijn ogen.

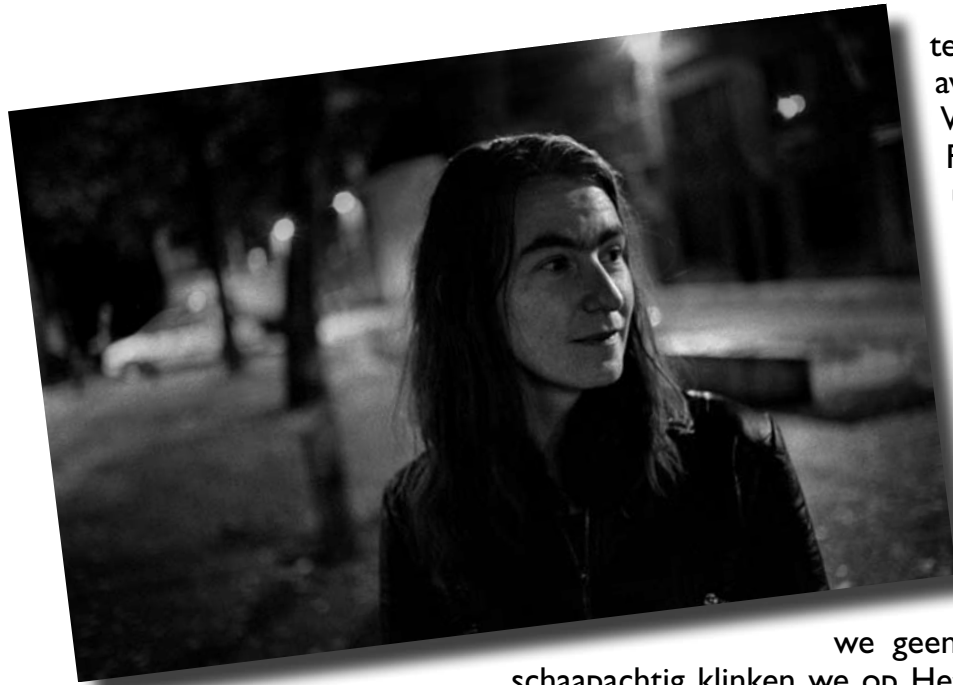
Fotograaf versus Schrijver.

Elders rondkijken dan maar?

Elders rondkijken. We noteren 1h.

Café 3 is in de buurt en lijkt nog open te zijn. We noteren 2h als we beslissen daar snel nog één pintje

te drinken; een laatste om de avond af te ronden.

Weinig volk en heel donker. Foto's nemen wordt hier een uitdaging, verhalen sprokkelen vraagt dikwijls maar weinig licht. Een Jupiler in flesje wordt op de tafel gezet en we bereiden ons elk in gedachten verzonken voor hoe we al dit materiaal straks gaan verwerken.

We schieten wakker als er plots 2 volle pinten op tafel worden gezet. Een rondje van een stamgast, voor iedereen. Hier hadden

we geen van beiden op gerekend en

schaapachtig klinken we op Het Leven. Alweer. Een 3e rondje volgt, van het huis deze keer. In onze ooghoeken zien we hoe een woordenwisseling uitgroeit tot wat trekken en sleuren. Dat zien we nu niet direct zitten, een vechtpartij. S. haalt in een reflex zijn fototoestel boven maar beseft dat dat misschien niet zo'n goed idee is. De klanten zijn al niet echt happig om op de foto te staan en er zijn er een paar die wat vervelend komen doen omdat ze denken dat we politie zijn.

De patron komt bij ons zitten, met een 4e rondje en met zijn eigen fototoestel. Deze keer worden wij gefotografeerd en de sfeer wordt gemoedelijker. Foto's van de kinderen en van de echtgenote passeren de revue. Anekdoten uit het thuisland kruiden het bier. Het lachen en de schouderklopjes worden warmer. Na een 5e rondje aan de toog kunnen we alleen maar concluderen dat we vrienden gemaakt hebben. Maar we hebben wel heel hard ons best moeten doen.

'Voor zover ik me nog kan herinneren heeft niet één iemand negatief gereageerd op de lens'

Zoveel levens op 1 avond, dat is te veel van het goede en we besluiten deze keer écht af te sluiten in de plaatselijke discotheek. We laten onze nieuwe vrienden achter aan de toog en schuifelen de deur uit.

We noteren 5h, nieuwsgierigheid drijft ons en we verzeilen in café 4 met heel veel wit en hoge hakken en veel volk. Ik ben murw, net iets te veel van het goede, net iets té veel verhalen op één avond. Schrijver versus Fotograaf.

S. flaneert tussen de dansende plaatselijke schoonheden. Wij zijn zijn vrijgeleide, 'zijn gezelschapsdames' zoals K2 - een fixatiever die we nog hebben opgescharreld onderweg - het later omschrijft; fotograferen wordt een vrolijke bedoening hier. Het werkt om met een paar mensen op stap te gaan. De fotograaf wordt niet zozeer gezien als een indringer maar als een deelnemer aan gans het gedoe. Voor zover ik me nog kan herinneren heeft niet één iemand negatief gereageerd op de lens; integendeel.

Fotograaf versus Schrijver.

We noteren kwart voor 7 als we weer buiten op het harde asfalt naar de straatverlichting staan te gapen. Koffie en croissants, dat is wat we nodig hebben. De eindsprint wordt ingezet. Mijn god, het leven is mooi.

Halverwege onze sprint gaat S. midden van de Bevrijdingslaan door de knieën; letterlijk, hij ontmoet zowaar een eerder die dag gefotografeerd onderwerp, Gabin krijgt een laatste fotoshoot.

Komt er nu echt geen einde aan deze dag? Blijven we dingen zien die de moeite waard zijn? Of denken we dat enkel? Alles lijkt plots de moeite waard. Ook de 3 dametjes die om 7h al bij de kapper zitten aan te schuiven. Zéker de 3 dametjes die zich op een zaterdagochtend om godbetert 7h al in een kappersstoel wringen. Geen enkel beeld gaat verloren. We sleuren een parallelle wereld mee in de tas van S.

17 filmrolletjes vol verhalen. Fotograaf versus Schrijver.

Mijn hoofd zit bomvol. Schrijver versus Fotograaf.

Kunnen we nu eindelijk die koffie gaan drinken? En kunnen we eens ergens rustig gaan zitten, elkaar in de ogen kijken en grijnzen dat dit echt wel een unieke trip was?

Bij DVG aangekomen, kwart voor 8 intussen, zien we de absoluut niet uitgeslapen ploeg van Fixatief zich opmaken om de laatste 4h van hun 24h rond te maken. Ook S. stort zich met zijn laatste restje heldenmoed in de schemermorgen.

Dit was een lange, lange nacht, voor iedereen.

Ons werk begint nu pas, nadat de cafés hun barkrukken op de toog hebben gedraaid en de levensverhalen met het dweilwater hebben buiten gegooit; ik kan beginnen aan het ontcijferen van mijn eigen hiëroglfen, enkel een paar krabbels, kernwoorden op een bierviltje. Woordmateriaal.

S. buigt zich over de hiëroglfen van iemand anders. Beeldmateriaal.

Woorden en beelden. Beelden en woorden. Voor wat ze waard zijn.

Het leven zoals het is? Dat krijg je niet op een blad papier gekwakt.

Wordt vervolgd. Zeer waarschijnlijk.

Els
Foto's: Sammy

FAVORIET PLEKJE

THUIS AAN HET WATER EN IN DE MEERSEN

Hoe moeilijk is het te beschrijven wat een stukje vogelrijk reservaat in de Gentse stadsrand allemaal bij me te weegbrengt. Ik zou enkele weetjes kunnen aanbieden over het gebied. Ik zou een opsomming kunnen geven van de vogels die je er allemaal kan ontdekken. Ik zou kunnen uitweiden over de verscheidenheid van de vegetatie of over natuurbeheer. Ik zou vol lof kunnen spreken over het aanbod en de functie van dit groene stadsgebied. Maar het opsommen van al die eigenschappen geeft niet het gevoel weer dat bij mijn favoriet plekje hoort.

Sluit je ogen – laat het voorlezen – en beeld je in dat je aan het wandelen bent op een smal aarden pad. Aan beide kanten zie je water, de Leie op zijn best, en de ondergelopen graslanden. Een reiger staart roerloos voor zich uit. Een koppel eendjes drijft traag maar gestaag verder op de stroming. Helemaal weg van de kronkelende rivier volg je het pad. Het is wel opletten geblazen voor de bomen die je met hun wortels pootje proberen te lichten. Een beetje later krijg je een gevoel van weidsheid door een enorme waterplas en het uitzicht op een eenzaam boerderijtje. Een drietal bomen, vol met onbewogen vogels, en een lichte nevel over het water, brengen je in een sfeer van berusting en vrede. De sereniteit van dit plaatje wordt verstoord door het constante geraas van het verkeer, gedempt door de geluidsmuur.

Diep in gedachten verzonken passeer je langs een naaldbos waarin een ravage lijkt aangericht; sloten en weiden, bomen met een haast onechte kleur tegen een blauwe achtergrond. Verwonderd over dit surrealistisch beeld kom je aan een ontmoetingsplaats voor rumoerige watervogels omgeven door een sloot met riet en een groep loofbomen omstrendeld door klimop. Een prachtig ondergaande zon laat je mijmeren en bezinnen over het leven en de eenvoud ervan. Luisterend naar de vogels en starend over het water geraak je in de ban van deze fascinerende plek. Er daalt zo waar een poëtische stemming over je neer.

Vertroebeld door schemering en de kleuren niet meer helder ziend
Bedwemd door de geur van herfstbladeren, na een hevige regenbui
Aangetrokken door het water en het gepiep van een schuw waterhoentje
De ijzig koude wind vergetend
Voel je de onweerstaanbare drang om één te worden
Je wordt het riet, geworteld in het water
Je wordt vrij als een vogel
Je wordt de zwam op de boom
Het begin van het einde
Herinnerd aan de warme zomer
Opgewonden en verliefd
Proevend van alle seizoenen
Verbonden
Op dit eigenste moment

In een roes van liefde dans je over het pad, vergetend dat je niet alleen bent in deze omgeving. Langs de oude spoorwegberm kom je in contact met de vele gezichten van de wilgen. Er komt een onbedwingbaar verlangen in je op en je staat opeens in een innige omhelzing met een stevige boom. Geborgen en beschermd.

Na een hallucinerende trip van een kleine vijf kilometer in een afwisselend en een bijna onwerkelijk leefklimaat, stap je naar de molen toe. En plots sta je opnieuw met je beide voeten op de grond. Je fietst naar huis toe en wordt overrompeld door de geluiden, geuren en kleuren van de stad. Niets doet nog denken aan de intense ervaring van daarnet, behalve een rode gloed aan de hemel en een gelukkig, rustig gemoed.

La Pescadita

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN

Gisteren kwam ik in de Bevrijdingslaan Jean Pierre tegen, mijn jeugdvriend uit de Jutestraat. De jongen die nooit op straat mocht spelen, omdat hij aan onze fietssen prutste. “En Jean Pierre, wa doede gij nu zoal in ‘t leven?”, vroeg ik hem. “Ach jong, veel op reis geweest”, zei hij met zijn guitige oogjes die ik nog kende van vroeger, “De wereld gezien. Wandelingen gemaakt. Veel wandelingen. Vooral de Nieuwe.” De deugniet in hem kwam weer naar boven.

We gingen naar De Oliiftak in de Olijfstraat want we hadden dorst. In ‘t café stonden een paar Bulgaarse jongens te poolen en we vonden er onze vrouwtjes aan de toog. Annemieke en Rozemieke. Plezier dat ze maakten. Ook zij hadden elkaar lang niet gezien. Naast hun drankje stond een dampende bruine papieren zak met gebraden kippen, die ze gekocht hadden bij Mustapha de beenhouwer. Ze waren samen gaan winkelen voor het avondeten maar hadden de weg naar huis nog niet

meteen teruggevonden.

Toen Jean Pierre en Rozemieke met hun kip naar huis vertrokken, moesten wij toch even uitwaaien. Zei mijn Mieke plots: “We gaan naar een eiland.” “Een eiland?”, vroeg ik. “Ja, het eiland waar ik geboren ben.” En zo trokken wij naar het witte eiland Malem, besloten in de armen van de Leie.

Wij het brugje over, den Overzet, enkel voor voetgangers. Eén van de poorten van de wijk. Mijn Mieke bracht me naar het Weerstandsplein. Ze zei: “Toen we klein waren, was dit plein één grote zandbak waar we kastelen bouwden.” Een eiland met kastelen. In Gent dan nog. “Wow”, dacht ik. En dan kwamen we aan het einde van de Breendonkstraat. Bij één van de drie aangelegde visvijvers. Groen. Een hart in Gent voelde ik. Een grote oude treurwilg maakte het beeld tussen de witte huisjes met zwarte daken. “Weet gij, vroeger stond hier een nog grotere treurwilg. Maar hij is neergebliksemd. Wij maakten er schommels met de omlaag hangende takken. We bonden de lianen aan elkaar en vlogen zo tot boven het water.” Mieke genoot van haar nostalgie.

Reggy, de Canadees en de militair

Op een dag ging Mieke naar ‘t stad met haar grote zussen. En wie stond daar bij de halte? Reggy. Iedereen in Malem had er schrik van. Op de bus zocht elk zijn kant, want het was een kwaai. Hij pestte de meisjes.

Naast de deur in haar straat woonde de Canadees Mar-
chal. Marcel voor de buurtbewoners. Na de oorlog was hij blijven plakken in Gent omdat hij niet meer terug kon naar zijn land wegens zijn cowboygedrag aldaar.

Maar hij had zijn vrouw Jolanda hier gevonden en een job bij brouwerij Meiresonne. Samen met hun drie kinderen verhuisden ze naar Malem want ze stonden op de lijst voor sociaal wonen. En er kwamen nog meer kinderen. Rio was de oudste. Hij dronk soms graag een pintje en op een dag werd hij wild. Rio kroop op het dak van het achterhuis en begon met de dakpannen te smijten naar iedereen die passeerde, want zijn lief had hem bedrogen. De politie werd erbij gehaald maar de jonge Canadees kende zijn vluchtwegen op het eiland. Bij den Overzet hebben ze hem tenslotte opgepakt.

Rechtover Miekas huis woonde er een grote familie met dertien kinderen en daarnaast een jonge militair, die thuiskwam met een grote taart. Hij was zijn sleutel vergeten en wou zijn ouders verrassen. Maar niemand was thuis. Uit woede en eenzaamheid vloog de taart in het midden van de straat en weg was hij. De grote familie stormde het huis uit om de boel op te ruimen. Vooral de taart. Toen hij 's nachts thuiskwam, vond hij zijn voortuintje. Platte rust voor een militair in de Breendonkstraat.

Haar eiland

Mijn Mieke smelt wanneer ze rondloopt op haar eiland. De oorlogsstraten: Heldenplein, Dapperheidstraat, Politieke-Gevangenenlaan, ... een stuk vergeten geschiedenis waar volop gerenoveerd wordt.

Als we er bij zonsondergang vertrokken, passeerden we nog één van de vijvers. Haar oogjes blonken. Ze fluisterde in mijn oor: "Vroeger zaten hier vijf witte zwanen. Ze waren zo mooi en zo groot."

Terug op de Rooigemlaan tierde het verkeer. Auto's. La-waai. Ik was op een eiland in Gent.

Koen uit de Notelaarstraat
foto: Paul

RECHT VAN ANTWOORD Rechtzetting van een passage uit 'T IS WIJS OM WEERTHUISTE KOMEN (Ons Kommeere 6, p 17)

Betreft de treinberg in de Fluweelstraat. Deze treinlijn werd door de Duitsers gebruikt voor hun legermateriaal gedurende de oorlog en werd dus door onze bevrijders met bommen bestookt. Geen enkele kwam echter op de sporen of de brug terecht, alleen enkele op de hellende zijkanen in de Fluweelstraat. En ik kan ervan meespreken want ik zag de bommen vallen.

Corrie

Heeft u ook een reactie op één van onze artikels?
Stuur ze dan op naar dvq@deviezegasten.org

VERDER NIEUWS VAN HET SNUL OF GENIEGENOOTSCAP

We speuren naarstig verder naar sporen van schrijvers en ander literair talent dat banden heeft met de Brugse Poort. Louis-Paul Boon, Richard Minne, Jozef De Graeve, Willem Elsschot en Prosper de Smet (aka P. Pluym) maken al langer deel uit van dit illustere genootschap.

Van de Smet bespraken we in de vorige editie van Ons Kommeere 'De Ontploffing', een thriller over een merkwaardig incident in de Boomstraat anno 1957. Een ander boek van hem, de verhalenbundel 'Prinses en Cover-Boy' (1967) heeft niet meteen iets met de wijk vandoen maar een exemplaar ervan (en laat ons voor de romantiek aannemen dat dit het allerlaatste exemplaar was) werd wel op een druilerige avond van het groot huisvuil gered en vervolgens zorgvuldig te drogen gelegd door een opmerkzaam lid van de fotoclub. Het boek ruikt als gevolg van dit avontuur naar vochtig behang in een te klein huisje, een niet onbekende geur in deze buurt.

Het eerste verhaal, 'De Liefdesbrief', begint als volgt: "Wat ik hier zal vertellen is een vrij ingewikkelde geschiedenis, alleen geschikt voor aandachtige lezers, en liefst verstandige mensen. Minder begaafden moeten zich echter door deze waarschuwing niet laten afschrikken." Bijgevolg heb ik voorlopig niet verder gelezen.

Maar het genootschap wordt ook versterkt met vers bloed. Henri Van Daele schreef namelijk in 2005 'Het huis aan de Bargiekaai'. De Bargiekaai, hier in de Brugse Poort, is de plaats waar vroeger de statige bargeboten (trekschuiten, nvdr) vertrokken voor hun tocht richting Brugge. Henri Van Daele vertelt in het boek over een vakantie tijdens zijn jeugd, in de vroege jaren zestig, die zich voornamelijk afspeelde in de landelijke streken rond Gent. Daarin werkt hij aanvankelijk voor een kippenkwekerij (aan twintig frank per dag!) maar wordt dan weggeplukt door Nonkel Richard om mee een futuristische expositiestand te construeren. Die nonkel, half charlatan, half genie en volop levensgenieter, is ook verkoper en reparateur van de allereerste televisies in Vlaanderenland. Zijn winkel annex atelier bevindt zich in een statig pand aan de Bargiekaai:

"Het staat aan het water dat de grijze stad opentrekt en wijder maakt. Zoals veel huizen in Gent draagt het de sporen van vergane glorie. Ooit woonden en werkten hier kooplui die slapende rijk werden door de vele beurtschippers die hier goederen oversloegen en opslagrechten moesten betalen."

Veel meer staat er niet in over de Bargiekaai en de Brugse Poort. Maar alla, het is kerstmis en we zijn mild, dus hierbij nemen we Henri Van Daele met plezier op als nieuw (en nog levend!) lid van het genootschap. Die mens verdient het trouwens want tot nu toe schreef hij meer dan 150 boeken voor kinderen en volwassenen. Aan 'Het land achter den Tuymelaar' (1980) heb ik destijds veel plezier beleefd. Welkom Henri!

Mark

ODE AAN

Knapperige klompjes in gebakken goud
voor hongerige wolven
grootmoederswijze loont

uit de vettige puntzak
prikt een rood vorkje
de gele balken

met schuimig op urine lijkend biervocht
spoelt deze smaak
sputterend weg

de goden
voldaan

Erika

VOOR Q.

Je geur die stremt
in melkwitte lakens,
gekartelde vingers
die haken in mijn vel.

Laat je zien.
Slinger je om me heen
als een meedogenloos lief.

Stel me gerust met je benen,
doe je ogen dicht en laat je
schrikken
als ik bijtend door je klief.

Jij die mij omarmt
is een nest voor de nacht,
een peertje dat brandt
warm als vertrouwen.

Inan

VERLANGEN ... OM MET JOU HAND IN HAND TE GAAN

Het aanraken van elkaars hand
zou ons verbinden,
en onze ogen doen stralen.
En is het dan niet mogelijk elkaar te ontmoeten,
als je ook die warmte voelt?

En als je bij me bent,
zou je dan mijn hand loslaten
als ik bevend in je richting kwam
en later bedwelmd in je armen bleef liggen?

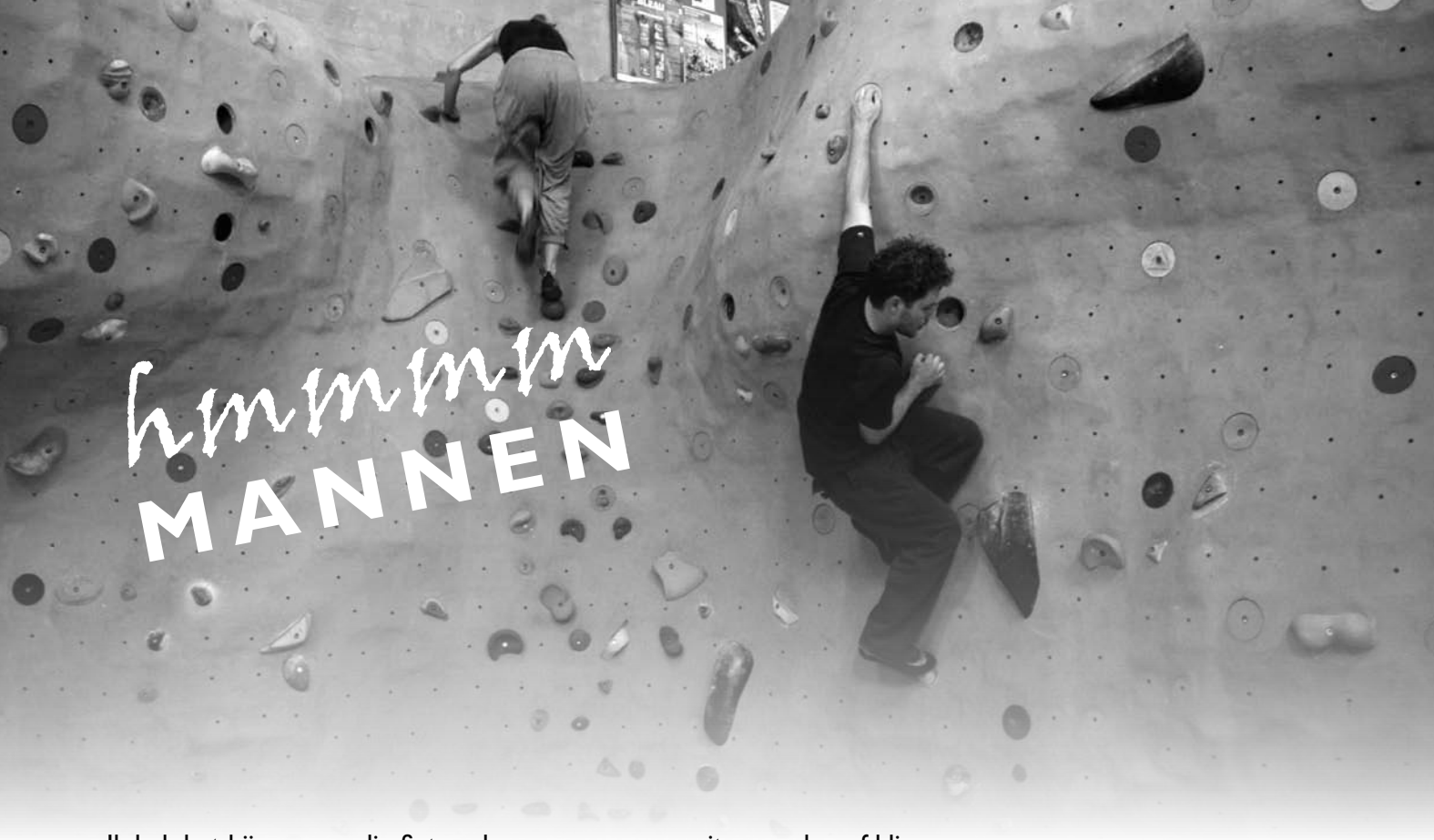
Het is dan niet moeilijk
dat mijn leven in je hand ligt
en je omarming me naar de zevende hemel brengt.

Ieder man droomt daar toch van
als de bron der liefde zijn weg zoekt
en de ontwakende energieën hun eigen weg gaan.
En mijn lippen die de jouwe willen raken
al reikend naar jouw handen.

Dus vaar met me mee
in het bootje dat niet zinken kan.
Ik draag je zelfs over het water
en zorg dan dat je niets tekort komt,
zolang je maar de waarheid ziet in mijn ogen.

Ik zal met blijdschap mijn bescherming aanbieden
en steeds naar je warmtevolle glimlach blijven kijken,
want onze handen blijven ons verbinden
en dat gevoel laat ons nooit verloren wandelen,
die ons eeuwig liefkozen rechtvaardigen zal.

Freddy

Ik heb het bij mannen die fietsen kunnen repareren, gitaar spelen of klimmen.

Als ze tussen duim en wijsvinger met één geconcentreerde beweging de ketting terug op het tandwiel leggen. Of met een zware Engelse sleutel een voorwiel vast zetten. Zonder geklungel. Eén, twee, drie, vier regelmatige zwaaien en dat wiel is weer onwrikbaar.

Als ze de vleugeltjes bovenaan een ranke gitaarhals een kwartslag aandraaien. Elegant millimeterwerk om de klank goed te krijgen. Terwijl ze met de andere hand losjes en ongedwongen over de snaren tokkelen; de snaren “beroeren”.

Als ze rotswanden beklimmen. Liefst zonder beveiliging*, zo zelfzeker. In de ervaringswetenschap dat hun spieren zich zullen spannen wanneer het moet. Vol vertrouwen dat armen en handen het gewicht van hun lijf kunnen dragen.

Dan denk ik, hmmm, dat moet leuk zijn voor de madam van zo’n man. Stevige en sterke armen. Mooie handen. Krachtige vingers. Totale beheersing van bewegingen met die armen, handen, vingers. Hmmm.

** Zo doen ze dat ook in Bleu. Mannen / vrouwen / kinderen klimmen op kunstmatige rotsblokken korte maar relatief moeilijke routes zonder beveiliging. Als je valt, val je nooit van hoog. Dat soort klimmen heet boulderen. Hét bouldergebied bij uitstek is Fontainebleau, vlakbij Parijs. Vandaar de naam van deze indoorboulderzaal op de Rooigemlaan: Bleu.*

Tekst: Ellen & foto’s: Marie

Integreren toen iets heel gewoon?

De geit reed richting Gent. En zij kwam van een feest. Het was even na drie uur in de morgen. En die morgen was het reeds 15 juli, het ‘gezegende’ jaar 1965. De geit kwam van een huwelijksfeest. Zij kwam richting de Brugse Poort gereden, rechtstreeks uit het land van de ‘Waarschootse’ Geetepoepers naar het land van de ‘Gentse’ Stroppendragers. De geit – een ‘deux chevaux’ - had twee pasgetrouwden bij zich. De chauffeur was de ‘godfather’ van de gelukkige. En hij had beloofd het verse paar rechtstreeks af te leveren aan hun woning. Gedurende enige tijd voordien was er heel wat bedrijvigheid op het ‘hoogste’ verdiep van Café Au Boulevard. Gelegen op de hoek van Rooigemlaan met de Groendreef. Een appartement werd in gereedheid gebracht voor ‘een jong koppel’.

Met uitzicht op het kanaal Gent-Brugge. Met uitzicht op het verkeer stadinwaarts en staduitwaarts. Met gezicht op de nabije rijkswachtkazerne. Ja, mijn ‘peetje’ dropte ons en weg was hij, richting Pintelaan, waar hij ooit ook zijn stek vond. De eerste nacht met andere geluiden rondom ons.

De eerste werkelijke dag als inwoner van Gent, maar zeer zeker als bewoner van de wijk Brugse Poort. Wij stonden er toen niet bij stil. Bij het feit van ‘immigratie’. Wij vonden het zo gewoon te verhuizen naar het onbekende. Zoals het gewoon was een lief te zoeken in een buurgemeente Zomergem als je van Waarschoot was. Gewoon van vreemdeling te zijn in een andere gemeente, een andere stad. Dat konden wij toen niet zo beseffen... als vandaag, anno 2008. Het feit van mensen in beweging. Mensen die zich verplaatsen en een stek willen vinden van hun keuze om er te leven en te werken.

Of die eerste dagen gemakkelijk waren? Neen. Het waren de wittebroodsweken met een zekere heimwee. Heimwee naar die zo veilige ‘thuis’haven die min of meer veraf was. Want met de fiets reed je niet alle dagen even ‘terug’ om je ouders eens gedag te zeggen. Zich thuis voelen?

Het duurde heel wat jaren voor het zover was. Het was een langzaam iets. Het begon met het kennismaken met de buurt zelf... terwijl de buurt trachtte kennis te maken met jou. Zoals van: “Ben jij rijkswachter? Neen, toch niet. Je zou het niet zeggen.” Logisch, wanneer je toch de buurt van de kazerne hebt gekozen... dicht bij je werk!!! Neen, zoek het even aan de andere kant: de Begijnhoflaan, waar den almanak van Snoeck wordt gedrukt. Ach ja? Ja, even de fiets op... of een ietwat langere wandeling... Leven en werken was eenvoudig, toen.

Erik

7 DE TIEN VERSCHILLEN

ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS EN TOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering zeven: **EEN BAKKIE TROOST.**

Waar je wieg ook mocht staan en waar je graf ooit mag liggen, iedereen heeft wel eens nood aan een opkikkertje. Iets hartverwarmends dat ons over de kloven van het hart en door de loopgraven van het dagelijkse draagt. Geen beter medicijn dan een stevige mok koffie. Daarom schotelt de Kommeere jullie twee gloednieuwe kofiezaken voor. Laat de cafeïne dus maar komen.

KOFFIEHUIS INGE

Midden oktober 2008 opende deze zaak de deuren. Het is een gezellig ingerichte verbruikszaal in stemmig zwart en rood. Door de grote ramen stroomt het zonlicht vrijelijk binnen, wat de ruimte zeer open en aantrekkelijk maakt. Hier kan je een goeie mok dampende koffie drinken met een lekker stuk taart of een kofiekoek. Wie iets frisser wil kan kiezen uit een ruime kaart. Zowel frisdranken als bier zijn hier beschikbaar. Maar ook de koffie kan aangedikt worden met een keur aan sterkere dranken. Iets voor elk temperament en elke portemonnee, dus. Voor een shot doorsnee cafeïne schuif je hier 1.80 Euro over de toonbank. Voor afleiding kan je terecht in een mooi assortiment kranten en tijdschriften, en op het spelautomaat. De muziek is afkomstig van de muziekkender die je kan volgen op het ruime plasmascherm. Roken is toegelaten. De grote troefkaart is het mooie uitzicht op de Bevrijdingslaan door de grote ramen. Ideaal voor wie wacht op de bus, want de halte is net aan de overkant. De bediening is voornamelijk en het cliënteel gemengd. Een bezoekje waard.

CAN LOUNGE

Voor wie de drempel naar de vele Turkse cafés wat te hoog zou zijn, is er nu geen excuus meer. Sinds september 2008 werd het volledig vernieuwde kofiehuis Can heropend als Can Lounge. We treffen er Özlem Can samen met haar broer. Ze schenken er pittige, maar lekkere koffie aan 1 Euro per kop. De kaart noemt ook hier een lange lijst aan frisdranken, alcoholische dranken en hapjes. Het meubilair is comfortabel en de wanden worden doorbroken door hoge ramen die het daglicht binnentrekken. Voor de rokers zijn er asbakken en wie wil relaxen na een lastig dag op het werk kan plaatsnemen in de volautomatische massagestoel. Een paar euromunten in de sleuf en je staat als herboren op. Wie een leuk terrasje zoekt bij zonnig weer, is hier aan het goede adres. Evenzo voor wie een gratis filmpje wel weet te appreciëren. Elke maandag wordt er een film gespeeld op de kamerbrede tv. De sfeer zit er goed en de mensen verwelkomen elkaar hartelijk. Proberen maar!

Tekst: Davy
Foto's: Inge en Ozlem

Homo sapiens herschreven door Marc Vermeersch

Even voorstellen. Laten wij hem de CEO – de grote baas - noemen van een zaak sinds heel wat jaren gevestigd op de Brugse Poort. Zijn naam is Marc Vermeersch en de man leidt The Computer Store. Een klein bedrijf of KMO met momenteel 10 vaste medewerkers en 2 leerjongens.

Maar wij stellen jullie Marc ook even voor als een auteur van de Brugse Poort én vooreerst als bedrijfsleider. Als auteur van een degelijk werk over de ‘Geschiedenis van de Mensheid’ én als stimulerend bedrijfsleider.

Marc, mogen wij iets horen waar en hoe je opgroeide? Je background?...

Geboren in Lovendegem in 1952, groeide ik op in een gezin van vier kinderen. In 1956 kwamen wij in de Gentse sociale wijk van de Rijndam-Maeswal wonen. Wist ik veel dat ik opgroeide met een jongen die mooi zwart glanzend haar had en die later burgemeester van Gent zou worden. Daniël Termont woonde juist om de hoek in de Driepikkelstraat. Ik had een mooie jeugd.. Er werd door de wijk veel gevoetbald op een braak terrein, een oud stort waar nu de Bourgoyen sporthal staat. Niemand kende toen de naam Bourgoyen-Ossemeersen. Iedereen sprak van de Drongense meersen. Vaders en zonen voetbalden

mee. In de zomer werd elke avond gespeeld. Het gebeurde dat we met 20 speelden en 30 toeschouwers hadden.

Als kind speelden de kinderen van de buurt ook Ronde van Frankrijk. Elke dag werd een rit georganiseerd en een algemeen klassement uitgerekend. Met de hand werd een gazetje geschreven dat aan de ouders verkocht werd.

Hoe zat het met je studiekeuze? Computerwetenschappen was dat reeds aan de orde van de dag of was het een andere richting. Nu goed, hoe verliep die loopbaan?

De passie voor geschiedenis zat erin van bij de navelstreng en geschiedenis was wat ik studeerde aan de unief. Maar het was een slechte keuze voor wat werkmogelijkheid betrof. Zij hadden mij niet nodig. Met gevolg dat ik gewoon allerlei jobs heb gedaan: bediende, kelner, noem maar op, tot ik terecht kwam in een computerzaak, Home and Personal Computing in de Kortrijksepoortstraat.

Wonende op de Groendreef voor enkele jaren wist ik van een computerwinkel in de buurt van de Hamerstraat... Was dat je begin?

Wij schrijven intussen 1992 toen ik als zelfstandige begon te werken in een garage. Deze had een dak van roofing. In de winter kon het er Sibisch koud zijn, in de zomer tropisch heet maar het was er ook gezellig. We hadden een kleine ploeg en werkten echt goed.

Was het een eenmanszaak?

Ja, maar slechts een paar maanden een eenmanszaak. Mijn eerste werknemers? Wel dat begon in september 1992 met een parttimer. Daarna zijn we lang gegroeid à rato van 1 extra collega per jaar.

Groter worden, dat werd vertrekken uit Groendreef? Verhuizen naar de Rooigemlaan. Werd die keuze door iets bepaald? Toegankelijkheid? Wat ik ook bedoel: een drukke baan... geen echte parkeerplaats...

Bij de verhuis was er één camion en die reed zesmaal de afstand om alles over te brengen naar de Rooigemlaan. De garage op de Groendreef was echt

te klein geworden. Onze nieuwe ligging wordt beschouwd als ‘zeer goed’ en behoort tot de drie beste van België. En wij hebben dan ook de ruimte voor lessen en zo meer. Onze klanten bieden wij ook parking aan de achterkant aan.

The Computer Store, een feit, een computergegeven op de Brugse Poort. Ook een zaak die floreert met zijn ups and downs? Je mag de downs weglaten want we draaien zeer stabiel. Wij hebben nooit verlies gedraaid, wat in onze sector uitzonderlijk is.

Uit vertrouwde hoek hoorde ik dat je gewoon verslingerd bent aan een hobby: ‘Geschiedenis’ en dat tijd dan niets betekent?

Daar kan ik slechts volmondig ‘ja’ op antwoorden. Die hobby is dan zonder enige twijfel geschiedenis en dat zit dan ook erg diep. Intussen zijn de eerste twee boeken van deze ‘Geschiedenis van de Mens’ van de pers gerold. Er volgen nog spreekbeurten en voorstellingen daarover.

Wanneer je denkt aan een boek schrijven, houdt dit heel waarschijnlijk in dat je eerst begint te stappen voor je begint te lopen. Waar ik mee bedoel; schrijven is een gevolg van lezen? Wat waren je leesinteresses waar je mee geboren bent?

Die waren gewoon zeer ruim zoals management, wat natuurlijk heel belangrijk was voor mijn bedrijf... en geschiedenis wat ik langdurig studeerde, tot in ieder detail.

Wanneer je spreekt ‘over een boek schrijven’ moet je er ook aanleg voor hebben. Heb je daar een antwoord voor? Had je ergens een verborgen journalistieke opleiding?

De ervaring deed ik op door bijdragen over computers. Met een rubriek tussen 1985 en 1990 in De Morgen en dan ook tussen in 1989 en 1994 voor het wetenschappelijke tijdschrift EOS.

Intussen kon ik kennis maken met je levenswerk en las doorheen een prachtig beschrijvende taal over een – voor sommigen – waarschijnlijk saai onderwerp. Je moet het kunnen! Hoeveel dagen besteedde je aan dit werk?

Even uitrekenen... Dat zal ongeveer 12.000 uren in zes jaar zijn.

Al bij al schreef je een boeiend werk. Voor de geïnteresseerde lezer: Waar is het te koop of te bestellen?

Uiteraard hier in The Computer Store, maar ook bij de betere zelfstandige boekhandelaar maar ook FNAC en Standaard Boekhandel.

‘Wist ik veel dat ik opgroeide met een jongen die mooi zwart glanzend haar had en die later burgemeester van Gent zou worden.’

Ik veronderstel niet dat computers en de mensheid je enige hobby's zijn... maar er blijft allicht niet zoveel tijd meer over naast beide. Een mooie combinatie om doorheen het leven te gaan. Heb je zelf een speciaal gerecht of een restaurantkeuze?

Er blijft voor mij ook nog reizen als hobby... terwijl mijn lievelingsgerecht

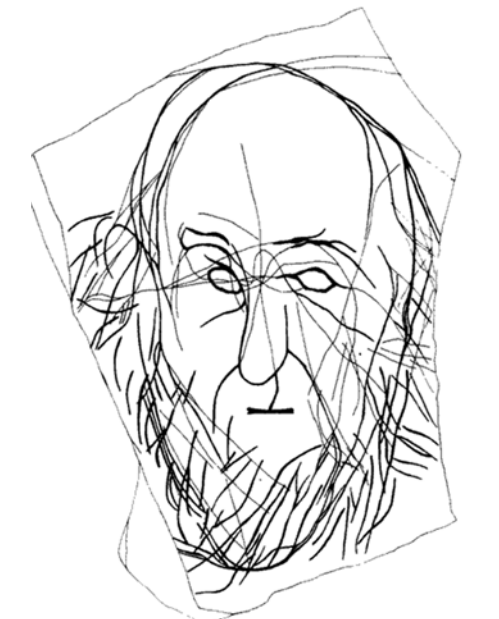
worst en rode kool is. Maar ook kip Tandoori... Terwijl ik wel even graag mag vertoeven in de ‘Progrès’ op de Korenmarkt!!!

Hoe dan ook, Marc, Ons Kommeere bedankt je voor dit exclusief interview.

Tekst: Erik

Foto's: Marc

Tekeningen +/- 14.000 jaar oud
(La grotte de la Marche)

advertentie

Networkx - The Computer Store
Rooigemlaan 30, Gent - www.networkx.be

Computernetwerken
Installatie en onderhoud
Telefooncentrales
Opleiding en consultancy

VPN - thin clients - Exchange server
en veel meer...

contacteer ons: info@thecomputerstore.be

WAAR LICHT JE HART?

Bij de zorg voor het milieu?

Bij je medemens hier en nu?

Wij zijn één van dé ontmoetingsplaatsen op de Brugse Poort
waar gelijkgestemde harten kloppen.

ZIN OM JE ALS VRIJWILLIGER IN TE ZETTEN?

minstens ½ dag per week, eventueel op zaterdag?

LAAT JE HOREN!

09 227 25 64

Haspelstraat 49, 9000 Gent - kringloopwinkel@brugsepoort.be - www.brugsepoort.be

KRINGLOOPWINKEL
Brugse Poort
VZW

Wij pakken kansarmoede aan.
Wij geven tweedehands goederen een nieuw leven.

Op woensdag 29 oktober vond de literaire avond in de gevangenis van de Nieuwe Wandeling plaats. Een select groepje genodigden en een pak gevangenen konden meegenieten van het resultaat van een maand hard werken. Hun schrijvende medegevangenen zorgden voor een ontroerende, naar de keel grijpende, confronterende maar o zo mooie avond. Een vleugje van hun talent vindt u terug in deze speciale bijlage.

LITERAIRE AVOND
IN DE GEVANGENIS

Een avondje GEVANGENIS

Wij zullen maar meteen opbiechten, nu we ons toch in het hele sfeertje van schuld en boete bevinden. Ja, het was nieuwsgierigheid die ons ertoe aanzette, deel te nemen aan de literaire avond in de gevangenis. Niks geen altruïsme, sociale bewogenheid of enig ander schoon en diepmenselijk motief. Pure nieuwsgierigheid en een vleugje voyeurisme waren het. Niet meer. Niet minder.

Geef toe: zou ú het niet willen weten? Eerlijk? Wat er zich achter en binnen de muren van dat fort afspeelt? Hoe het er écht aan toe gaat? Zou u het niet 'ns een keertje met eigen ogen willen zien? De aan series op uw lichtbak ontsproten fantasieën niet 'ns aan de werkelijkheid willen toetsen? En zou u daar dan ook niet met die lichte mengeling van opwinding, vaag onbehagen en immense nieuwsgierigheid staan? Eerlijk zo?

Nou... wij in ieder geval wel, die eerste maandagavond, voor die eerste repetitie. Maar zie, als we al last hadden van enige vorm van romantisering, wordt die bij de ingangspoort vakkundig de kop in gedrukt. Strakke rakers, zeg, die onthaalcipters. Je neemt onaangekondigd een scart-kabeltje mee en het kot staat bijna op stelten. En indien u denkt eventjes uw naam te zeggen en daarop vrolijk binnen te kunnen wandelen, bent u helemaal naïef... zoals wij. Oh nee, je komt er niet in voor je foto is genomen, je paspoort ingeruild voor een badge, je spullen achtergelaten in een locker én je voorbij de metaaldetector bent gegaan. Dan, éénmaal het onthaal voorbij, wordt de ene deur niet geopend voor de andere weer dicht is. U kan zich niet voorstellen

hoeveel tijd, bossen sleutels, metalen deuren, lange gangen, uitgestrekte vleugels en kleine cellen er nodig zijn om ter bestemming te raken: de theaterzaal.

Want bijna zouden wij vergeten waarvoor we hier strictu senso gekomen zijn: de literaire avond. De pennevruchten van een aantal gedetineerden – het resultaat van een reeks workshops – zullen voor select publiek ten berde worden gebracht. Beetje muziek, beetje dramatiek, veel tekst. Achteraf weten we niet meer wat we ons precies hadden voorgesteld bij die gedetineerden. Niet geheel zonder schroom moeten we toegeven dat we misschien een sombere groep hadden verwacht. Of net een uitermate stoere bende. Die fantasie, weet u wel... Wat er ook van zij, dit uitgelaten gezelschap hadden we allerminst vermoed. We worden er zelf een beetje stil van. Stille bewondering voor veel doorzettingsvermogen en goesting.

Helemaal stil – en wie ons kent, begrijpt de implicaties van die uitspraak – worden we de daaropvolgende uren. Pink Floyd's 'Wish you were here' krijgt verstrekkende en heel andere dimensies binnen de muren van een gevangenis. We krijgen een onvermoede werkelijkheid in het gezicht gesmeten. Die van het leven zoals het echt is daarbinnen. Eentje van transfers en gemis van gezin. Wanneer we tot slot Wendy moeten assisteren op het podium, omdat zij er niet in slaagt haar eigen tekst te brengen, breekt onze veer. Wij zijn niet bestand tegen zoveel ongecompliceerde breekbaarheid: 'Ik dat hij mij opvrijt, dat ik in de zevende hemel zit. Ik wil liefde, tederheid en genegenheid en zijn warme handen.' De discrepantie tussen droom en realiteit is nog nooit zo rauw geweest.

Op de terugweg met de vele deuren en talrijke sleutels, voelen we ons bijna schuldig. We beseffen dat iedere stap er één is naar vrijheid. En dat die vrijheid onbegrensde mogelijkheden met zich meebrengt. En dat wij die zomaar hebben en dat stomweg als vanzelfsprekend aannemen. Want zij moeten hier blijven, waar de regels strikt zijn en het regime strak. Iemand zei later dat het leek alsof de tijd was blijven stilstaan in de gevangenis. De tijd wel... de hoofden en raderen in geen geval.

Inke

Omdat uiteindelijk alles met elkaar
te maken heeft,
of lijkt het alleen maar zo,
of lijkt het alleen maar zo, omdat
het zo is

Ik zou een traan willen zijn
geboren op je ogen
leven op je wangen
sterven op je lippen

Ilias Albaboy

ALLEEN OP MIJN CEL

Alleen op mijn cel
kan ik zijn wie ik ben,
want alleen dan ben ik
alleen met mijn pijn.
Dan speel ik geen
verstoppertje meer,
want dan gaan mijn gevoelens
weer te keer.
Ik begin dan te dromen,
soms te huilen,
ik hoef dan nergens
meer voor te schuilen.
Mijn tranen kan ik
in alle rust laten gaan,
alleen dan beseft ik dat mijn gevoelens
nog steeds bestaan.
Want alleen op mijn cel,
kan ik mezelf zijn.

Yoko M

Al die jaren zijn wij voortgedreven
waar geen mens ooit komen zou
Hoe miserie door kan wegen
Niemand die het weten wou

Al die tijd gevloekt, gesmeekt, gebeden
dat het eindelijk het eindelijk anders kan
Voortgejaagd en nagewezen
nergens zicht op de horizon

Maar de tijd is nu voorgoed gekomen
om voor altijd op te staan
Taal te geven aan de dromen
die met ons zijn meegegaan

Onze tijd moet langzaam leren weten
wie we nu geworden zijn
Niemand (nog) die nog wordt vergeten
in dit nieuwe samen zijn

Marie-Lou

SCHULD

hoop is water
zonder geen leven
zou het erg zijn om later
niks meer te vrezen

liefde is Freeë
verdwenen zonder reden
afgenomen door dit mensendeel
nooit meer 't heden

verlangen is wens
dimensies over de tijd
duister canvas is de mens
dood en leed ten spijt

verleden is de zeis
deze omhullende pijn
moederdeel op godenreis
nooit meer dezelfde zijn

Edge

Op het strand zie ik een mooie man die naar me kijkt.
Ik ben mooi, slank en sexy en uitdagend. Ik heb een bikini aan, heel trendy.
Hij is een man met lang blond krullend haar, is gespierd en heeft enkele tatoes, niet overdreven. Hij ziet er lekker uit.

Ik blijf naar hem kijken en hij naar mij. Ik voel iets kriebelen in mijn buik.
Ik wil opvallen, zodat hij alleen naar mij zou zien en mij zou pakken, ontvoeren en mij lekker opeten.

Ik wil dat hij mij opvrijt, dat ik in de zevende hemel zit. Ik wil liefde, tederheid en genegenheid en zijn warme handen. Ik wil zijn mooie blauwe ogen die naar me kijken en mij nog dieper opwinden. Dat we elkaar aftasten en zoenen van boven tot onder en dat ik alles ben voor hem en hij voor mij. Ik wil dat hij mijn leven in zijn handen neemt en dat we voor elkaar geen complexen hebben. Ik wens dat hij bij mij niets tekort komt en dat we elkaars warmte kunnen voelen tot het einde van dit leven.

De Geest W.

LESSONS OF LIFE

Thick walls where build to hold us down
No permission given to run around
Preventing to escape all misery
Locked uptight to serve in slavery

The free will that made so proud
Was silenced 'cause it was too loud
The truth once spoken, no one heard
The lessons where taught, but never learned.

Maxx

TRANSFER

Today again a friend I lost
Out of sight not out of heart
Again I pay the horrible cost
Can I ever have a friendship I start?

Anger fills my veins all over again
Tears drown my heart of sorrow
There is only lost, no gain
There is today, but what about tomorrow?

Feelings once so soft and tender
Harden every time with goodbye
All members broken in a blender
Can I evermore truly love, I wonder why?

Maxx

Naaktheid
van een vrouw
mijn honger en mijn dorst
mijn smachtende ziel
het pijnlijke lichaam
hunkerend naar versmelting
de onbegrensde geilheid
bevrediging
soulfood
een plaats waar ik je kan verslinden
ver weg van hier

Carlos

Zoals de zoon
de vader zag
zal de dochter
van die zoon
dezelfde weg ervaren
van passief vaderschap
van onbekendheid
vol nood en verlangen
angstig kijk ik rond
naar een uitweg
niet te geven wat ik kreeg

Carlos

THE GIFT OF TEARS

Tears for love, tears for you.
Tears for sadness, tears without you.
Tears for anger, tears for good.
Tears heat, tears for madness.
Tears for fighting, tears for crying.
Too much tears for make me so sad.
You could not see it,
But deep in the bottom of my heart
Tears I have every day for you
The tears that couldn't see
It's only for you.

Winnie

DE LEIEKAAI

een stukje geschiedenis

Vroeger stond halfweg de Leiekaai een textielfabriek, de Kleine Lys. In 1961 viel de productie stil en in 1965 volgde de afbraak. De enige souvenir uit die tijd is het zich in slechte staat bevindende café de 3 Charels, gedurende lange tijd gebruikt door krakers. Toen de fabriek nog bestond was dit café echter het toevluchtsoord van de arbeiders die er een groot deel of hun volledig loon gingen opdrinken met alle gevolgen van dien voor hun vrouw en kinderen.

In 1982 kwamen er 4 roodstenen blokken van 9 verdiepingen met sociale appartementen. De ingangen kregen elk een kleur, van links naar rechts zijn dat de groene, de gele, de blauwe en de rode blok. Ondanks dat ze met de ingangen gericht zijn naar de Vlasschaardstraat moeten zij als adres Leiekaai opgeven. Het is een vreemde situatie en iemand die hier niet bekend is raakt sowieso in de war. Zo stond ik eens aan de Leie aan de achterkant van de rode blok en ik zag vanaf de Rooiegemlaan een auto aarzelend afkomen en dacht: "die is iets aan het zoeken". Op het punt waar ik stond moet een wagen een bocht van 90° nemen en zodra die chauffeur dat deed stopte hij prompt. Hij zag op het straatnaamplaatje geen Leiekaai meer staan maar Vlasschaardstraat. Hij stapte uit en kwam naar me toe. Hij zei: "Ik ben op zoek naar de Volkswagengarage, , men zei dat deze op de Leiekaai was maar ik heb hem niet gevonden." Ik legde hem uit dat hij een halve cirkel moest rijden en op het laatste deel dat weer aan de waterkant uitkwam er weer een andere straatnaam stond, namelijk de Leiestraat. Eens weer aan de Leie was er links weer een 90°-draai en weer een deel van de Leiekaai en daar was de garage die hij zocht. Ik denk dat die man nog nooit zo een rare situatie heeft meegemaakt.

Als ongeveer 500 bewoners samenleven op een betrekkelijk klein oppervlakte brengt dat soms problemen mee. Riso, nu Samenlevings-opbouw, plaatste verschillende mensen op een vaste dag in de week in de blauwe blok nr. 250. Daar konden de mensen met hun vragen en problemen terecht. Naast hun kantoor kwam een ontmoetingsplaats en in 2004 hadden Milo, Theo Jansens en Kris Dom van het Riso het idee om in de nog open ruimte een bibliotheek te starten. Men vroeg

Dit project kwam tot stand met de steun van het participatiedecreet.

de steun aan van de Koning Boudewijnstichting en uiteindelijk verkregen zij 4000€ steun voor dit project. Er verscheen een artikel in De Morgen en onze Vlaamse schrijver Jef Geeraerts las dat artikel. Hij nam contact op met Milo en bood prompt aan om een aantal gesignde boeken van hem te schenken. Ondertussen staan er al meer dan 2000 exemplaren op de planken.

Op 22 december 2004 was de officiële opening en Jef Geeraerts mocht het lintje doorknippen. Door de gift van de Koning Boudewijnstichting kwam er ook een vaste betonnen barbecue langs de waterkant en een computer met een internetaansluiting in de bibliotheek.

Verschillende keren per jaar maken een paar vrijwilligers een blaadje klaar 'de Leiekaaier' en iedere bewoner krijgt die in de bus, met de laatste nieuwtjes, een tekst van een Gentse schrijver en dergelijke.

Ondertussen is nr. 250 in de blauwe blok naar nr. 117 in de gele blok overgegaan. Er worden nog steeds gezellige dingen gedaan zoals met Halloween, kerst en oudejaar, een bezoek aan een circus of dergelijke. Mensen samenbrengen en het hen gezellig maken is het hoofddoel.

Tekst: Corrie
Foto's: Paul

Op een koude maar windstille zaterdagnacht zwerft Remy door de straten van de Brugse Poort. Plots blijft hij vastgenageld aan de grond staan. De lucht wordt donker, een ijzige wind steekt op en in de verte boven de daken lijkt het alsof er een enorme vliegenscherm komt aangevlogen. Remy zoekt beschutting in de gaanderij van het oude schooltje in de Reinaertstraat. Terwijl de wervelwind kort maar krachtig door de buurt raast, ziet hij allerlei voorwerpen op straat voorbij vliegen. Hij kijkt zijn ogen uit en vraagt zich af of hij droomt. Remy slaapt gaandeweg in, verdwijnt van de wereld...

De volgende ochtend is de ravage te zien in het labirint van straatjes. Maar het leven in de hoofdstraat is opnieuw op gang gekomen. Vrouwen, mannen en kinderen lopen en fietsen elkaar voorbij. Greta is die morgen ook al vroeg op pad en wanneer ze door de Reinaertstraat wandelt, herkent ze plots een jeugdvriendin. De vrouw heeft een lintmeter om de hals.

"Moer Liliane, mijn kind, oe est met eu? Zu lange geleeën da we soamen in de jeugdclub ons New Look clubken hadden en we elkoar gevonden oen om van alles te fabriceren da moar mee mode van tel waos."

Bij een potje koffie zetten de twee madammen hun verhaal in het schoon Gents verder.

"Greet, ik herinner me je zo goed: als een spring in 't veld in jeugdclub Hoogstraat met toneel, fotoclub en dansen al die zaterdagen waar we tijdens onze thé dansants de plooiën uit onze rokken zwierden."

PIERKE, HEKS OF VAGEBOND

Ondertussen haalt Liliane een album boven. Daarin zit nog een typische flowerpower uitnodiging voor de 18de verjaardag van Greta. Greta is in de wolken omdat haar goede vriendin deze nog heeft. In een mum van tijd bevinden de dames zich opnieuw in de jaren '60.

Liliane heeft niet alleen een album met jeugdherinneringen. Ze heeft gewoonweg een fenomenaal archief van albums en mappen: van geboortekaartjes tot doodsberichten, folders en krantenknipsels, foto's van, voor haar, belangrijke gebeurtenissen. Je krijgt een gesorteerd overzicht van een ongelooflijk bezige bij, geboren en getogen in de Brugse Poort.

Greta geniet van de huiselijke warmte en het ophalen van herinneringen, tot haar blik blijft hangen bij de stangpoppen boven de kachel.

"Zeg, Liliane, wat doe je met die marionetten? Heb je iets met een Pierke, een heks of een vagebond?"

"Kind toch, ik ben al van mijn 20ste bezig met poppentheater Magie. Langzaam heb ik alle kleren gemaakt, zijn de koppen door Michel Bracke uitgesneden en nu speel ik mee achter de schermen: ik beweeg de poppen alleen en dit naar het scenario van Jean-Pierre Maeren."

"Kijk hier, bij deze foto's zie je reus Belleman. Toen de Belleman stierf, naaide ik zijn as in het borstzakje van het reuzenkostuum."

“Allee gij, wat doede gij nog zo allemoal?”

“Gretake, zwijg jonk, ik ben ekik altijd bezig mee kostuums moaken. Voor revues, cabaret, theater, verkleedpartijen en nie te vergeten Exces. Hier, Mante en Kalle en hier, de kostuums van hun loatste project Eminences Grises.”

“Nie te doen. Als ik da zo bekijk. Daar moet toch serieus veel werk aan geweest zijn. Echt een prachtig staaltje naaiwerk.”

'T LEVEN IS SCHUUNE, MOAR GE MOET ET ZELF SCHUNE MOAKEN

Liliane vraagt Greta mee te gaan naar boven, om te tonen welke puinhoop de windhoos van vorige nacht heeft aangericht. Via een smalle, steile trap gaan ze naar boven. Alle kamers en vrije ruimtes zijn volgestouwd met kostuums, de meeste op kledingrekken, gerangschikt per thema. Niets is aan het toeval overgelaten, maar het vraagt veel moeite om na gisternacht nog alles terug te vinden en je in te beelden hoe het was. Greta schrikt van de ontelbare kledingrekken en vraagt zich af hoe zij dat allemaal uit elkaar kan houden.

“Bij mij is alles in mijn hoofd gerangschikt en ik weet per man, vrouw en kind precies boven te halen wat gevraagd is. Ik maak soms van het ene kleeed een ander en zo blijf ik recycleren.”

Onder de nok van het weggewaaid dak staan de restanten van de 1900 kledingstukken, waarin ze met haar

vriendenclubje De Levensgenieters naar de bals en feesten gaan. Op de vraag “Liliane, waar is je atelier?” wijst ze de weg naar een kleine kamer aan de zuidkant, waar, van zodra er zon is, de ramen openstaan en haar zingende Pfaff-naaimachine het tempo van een korf zoemende bijen benadert.

Beneden gekomen rinkelt de telefoon. Het blijkt opnieuw een vraag naar een verkleedkostuum. De afspraken zijn snel gemaakt en binnenkort komt een nieuwe huurder het gewenste halen. Liliane is altijd in de weer; bedenkt op elke vraag een antwoord. Naaien is haar passie. Ieder kostuum heeft ze zelf genaaid, ze heeft alle ingrediënten met zorg bij elkaar gezocht.

Greta is helemaal onder de indruk, wanneer ze na een aantal uren het huis van haar vriendin verlaat. 't Leven is schuune, moar ge moet et zelf schune moaken: die woorden blijven nazinderen.

Ook al is ze nu getroffen door een wervelwind, ze blijft met hetzelfde enthousiasme doorgaan, ze tatert en lacht, ze naait erop los en zorgt dat ze niets van de Gentse leute mist. Ze leeft voluit onder het motto: ‘Da we nog vele meugen uitgaan en nog vele meugen doen veur de mensen’. Ze zal altijd haar faam behouden, ons Liliane Lawijt, in deze wereld en misschien ook in andere...

Greta & Nathalie
Foto's: Johan

FREDJE ZEGT:

wie ne put
groaft veur nen
ander es nen
arde werker

VOORBIJ DE HINDERNISSSEN

Het lijkt geen twijfel dat een fysiek of mentaal gebrek soms een belemmering kan zijn om te slagen in deze maatschappij. Een samenleving waar de perfectie der lichamelijke schoonheid en knappe hoofden meer worden gewaardeerd dan de mogelijke eenvoud van mensen die eigenlijk meer moeite moeten doen voor die waardering.

Door mijn betrokkenheid bij vzw Kompas kwam ik op het idee om deze vereniging voor te stellen. Ik ben graag sociaal bezig en stel me al eens vragen over mijn handicap in relatie tot anderen. Voor de mensen die hulpbehoevend zijn en graag met begeleiding meer kans willen benutten is er dus vzw Kompas.

VRIJWILLIGERS

De dienstverlening voor personen met een handicap wordt door heel wat professionals in goede banen geleid en er wordt ook geopteerd om met vrijwilligers te werken. Er is echter meer steun en hulp nodig voor de projecten en toffe activiteiten die er worden georganiseerd. Zo is er steeds nood aan nieuwe vrijwilligers.

Voel jij je geroepen om dit vrijwilligerswerk te op te nemen voor een groep mensen die vaak geen toegang krijgt tot het sociale leven omdat veel plaatsen nog niet op haar noden is voorzien? Heb je zin om allerlei activiteiten te begeleiden op vraag van individuen of groepen? Laat dan van je horen.

Wat wordt je zoal aangeboden om

je werk als vrijwilliger vlot en naar eigen inzicht of in samenspraak in te vullen? Je krijgt vorming en met de nodige coaching krijg je alles snel onder de knie. En er is jaarlijks een evaluatie met een feestelijke drink.

KORTVERBLIJF

Kortverblijf Kompas stelt voor:
Keuken ZKT Prins(es)

Kortverblijf Kompas is een tehuis voor korte opvang. Eventjes samen op adem komen in het pension waar het steeds een leuke boel is. De bewoners houden van eten, dus lekker dineren hoort erbij en vaak worden er taart en pannenkoeken gebakken. De bewoners leren graag bij over kookkunst en de trucs die daar voor nodig zijn. Ben jij een echte lekkerbek en wil je graag met de bewoners lekkere maaltijden bereiden, tijdens de week of in het weekend? Dan is dit beslist iets voor jou.

Tekst en foto's: Freddy

Inlichtingen

Kortverblijf Kompas te Astene (Deinze), tel. 09 328 37 48.

Wil je kennismaken met vzw Kompas en zijn werking of met het ontmoetingscafé Sjapo? Bel dan het nummer 09 216 26 66 of mail naar britt.dhooge@vzwkompas.be.

blazoen optiek

b.v.b.a

Blazoestraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24

openingsuren: 9-12u en 14-18.30u
zaterdag: 9-12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07

Bij' De Vieze Gasten

Prangende vragen

Wat is dat toch met ons mensen? Kunnen we echt niet eens wat creatiever zijn in ons taalgebruik? Een beetje vernieuwend, een beetje gedurfd, een beetje anders?

Waarom deze prangende vuilbakvraag, dit pleidooi voor creativiteit?

Awel. Omdat het nodig is. Ga bij een volgend gesprek met je medemens, vriend, vriendin, partner, collega –n'import wie– eens gemakkelijk achterover zitten en luister naar wat ze zeggen. Zet streepjes telkens wanneer je de zinsconstructie 'ik heb/had dan zoiets van ...' hoort. Geloof ons, je valt achterover van het aantal keren dat je dat ergerlijke, nietszeggende, compleet overbodige zinnetje gaat horen.

Serieus. Doe er iets aan!

Van horen zeggen!

► S. was op JK. Was, ge leest het goed: wàs op JK. Verleden tijd want 't is over.

Dat kan, iets dat over gaat. De chemie tussen 2 mensen die plots verdwijnt. Dat kàn. En het IS in dit geval. Het vroegere superieure euforische gevoel heeft plaats gemaakt voor een zeurderig drammen zo nu en dan. Niet erger dan een verzworen vinger. S. is intussen op PS. Dat kan ook. Dat de dingen wisselen en de personages veranderen. Iets grijs dat plots kleur krijgt. Iemand die eerst niet was en plots wel. Wat met voorzichtigheid? Verstand? Intelligentie? Wat met alles? En niets. Wat met nooit meer en altijd. Met afstand en toch dichtbij zijn. Denken? S. gooit alles overboord en rijdt met open vizier, slechts gewapend met de liefde, de afgrond tegemoet ...

Blijft JK slechts een zwerende wonde en gaat er met eieren gesmeten worden?

Meer in de volgende Kommeere!

► de inwoners van de Brugse Poort hebben zuurstof nodig, ze zijn malcontent.

Ze willen ademen en hun longen zuiveren. Ze willen parken om in te spelen en hun kinderen in uit te laten. Ze willen hun klappes doen in de vrieskou en hunnen eigen adem zien opwolken in de kleuren van de regenboog.

Pffffff, is dat niet wat véél gevraagd?

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS .

Eervolle vermelding:

Punt komma of komma punt?

punt•kom•ma (het, de)

leesteken, gevormd door een punt en een komma onder elkaar

Puntkomma dus.

Het mooiste leesteken dat er bestaat, het meest miskende en het minst correct gebruikte. Dit verdient een rechtzetting, een eerbetoon.

Een richtlijn voor het gebruik van een puntkomma?

“Als er in een zin twee keer de combinatie onderwerp/vervoegd werkwoord/lijdend voorwerp voorkomt en deze twee zinsdelen liggen duidelijk in elkaars verlengde of zijn zonder elkaar weinigzeggend, dan kan, om de leesbaarheid te vergroten, een puntkomma gebruikt worden om zowel enige scheiding aan te geven als de delen enigszins bij elkaar te betrekken.”

Blablabla

Een punt geeft een grote scheiding aan, een komma een kleine scheiding, de puntkomma zit er iets tussenin of anders gezegd: als je twijfelt tussen een punt of een komma zet je ze gewoon allebei.

Het nadeel van veelvuldig gebruik van de puntkomma is dat een tekst erg drammerig over kan komen; MAAR een voordeel is dat door gematigd gebruik ervan een tekst wat meer gaat leven én aan kilheid verliest.

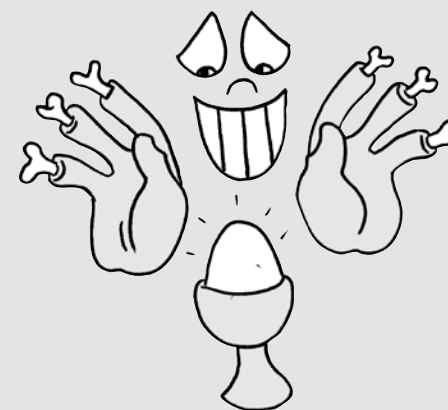
Schoon toch, die taal van ons?

In de volgende Kommeere meer over 'het lijdend voorwerp' ofte 'het zwarte schaap'.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

Stel: je bent op van de zenuwen, geen nagels meer over om op te bijten want allemaal al afgekloven. Resten je dus enkel nog je vingers om je aan te verbijten.

En laat dat nu net iets zijn wat je beter niet doet want das gegarandeerd bijzonder pijnlijk en die dingen verzweren direct.

Edoch, de zusjes raden aan om bij verzweren een vers bio-eitje te kopen.

Je breekt de schaal. Het velletje dat aan de binnenkant van die schaal zit haal je eruit en plak je op je pijnlijk verzwoeren wonden. Na een tijdje wordt dit velletje hard en ga je je hart voelen kloppen in je wondjes. De verzweren, de etter, al het vuil worden op die manier verwijderd en geneutraliseerd en je vingers zullen snel genezen en als nieuw zijn. Klaar voor een nieuwe bijtronde.

Geen dank.

Het zwarte schaap van de maand ...

SVC wint met stip deze nieuwe wisseltrofee.

Hij lijkt altijd op de verkeerde moment op de verkeerde plaats te zijn. Kiest zijn momenten blijkbaar altijd ongelooflijk slecht en zegt de dingen meestal verkeerd en anders bedoeld. Aldus de eenkoppige jury van deze editie. Ideaal slachtoffer om met de vinger gewezen te worden en overladen te worden met al de zonden van de Brugse Poort. Het is altijd zijn schuld, ook deze keer; details zijn niet belangrijk, bof, als we onze wisselbeker maar kwijt kunnen. En vingerwijzen doen we graag, toch?

Dooddoeners en excuses

S'Allé, nog ne laatsten, om het af te leren.'

'Nog enen, en daarna gaan we echt naar huis.'

'Op I been kunde niet staan.'

'Jamaar, g'hebt nog niets van mij gedronken.'

'G'hebt nog enen tegoed van mij; wat drinkt ge?'

Opgetekend door Els

JAN, HANDELAAR IN HERINNERINGEN

De Brugse Poort is een handelaar armer: eentje in herinneringen. De fotowinkel in de Phoenixstraat wordt gesloten om plaats te maken voor woonuitbreiding. Goed voor de buurt, zeker? Maar waar moeten de mensen naar toe met hun "filmkes"? De brug over en naar het centrum? Geen nood, Jan verwacht ons in zijn winkel op de Vlasmarkt aan Sint-Jacobs, tussen het frietkot en de Charlatan. Bus 3 stopt bijna aan de deur.

Hij zal gemist worden en hij zal de Brugse Poort missen. Na al die jaren krijg je een band met de mensen. Bij kleine en grote gebeurtenissen in een mensenleven loopt al- leman langs bij de fotograaf: de vakantiefoto's, de eerste kiekjes van het kleinkind, een Kodak Instamatiek voor de communicant, pasfoto's. Zo leer je elkaar wel kennen. En zijn deur stond altijd open.

50 jaar fotografie in de Brugse Poort. Eerst Norman Dack, Engelsman, blijven hangen na de oorlog en een grote naam in de amateur-cinematografie in het Gentse. En daarna, in 1985, Jan. Hij heeft de donkere kamer wel moeten afbreken, zozeer waren de muren aangetast door de ontwikkelproducten. Ook dat was fotografie vroeger: een kiel vol zwarte vlekken.

Jan zag de fotografie drastisch veranderen in al die jaren. Van de dozen flitsblokjes die de deur uitvlogen met Kerst en Nieuw tot muren vol dialaders. (Hoe lang is het geleden dat je bij Nonkel André nog eens naar de lichtbeelden moest gaan kijken? De reis naar Egypte, Lourdes, de Moezel...) Mensen brengen nog steeds filmkes binnen, maar het is toch een gans pak minder dan vroeger. Nu is het bijna allemaal digitaal en je moet al met de computer kunnen werken om je foto's te zien. Dat pak je ook niet makkelijk mee op visite.

Maar die zaken zijn aan het veranderen volgens Jan. En hij kan het weten. Mensen willen opnieuw foto's die ze kunnen vasthouden, om te tonen, in te plakken, te herinneren. Zonder herinneringen is het koud 's avonds. Daarom zijn mensen als Jan broodnodig. We wensen hem veel geluk aan Sint-Jacobs.

Tekst & foto: Dirk

IN DE GROENTJES GEZET!

GROENTEFESTIJN DONDERDAG 06 NOVEMBER 2008 VAN 14U - 16U

Op een mooie herfstnamiddag in november was er een kleine samenscholing in Trafiek. In de vergaderzaal zaten zo'n 30 vrouwen en een aantal mannen samen voor het eerste groentefestijn. Het initiatief ging uit van een drietal organisaties: Trafiek stelde de zaal ter beschikking, het Wijkgezondheidscentrum Brugse Poort organiseerde het hele gebeuren en leverde gezonde voedingstips en De Wassende Maan zorgde voor de biologische groenten.

De namiddag van 6 november werd er één om nooit meer te vergeten. Op een grote tafel stonden maar liefst 17 gerechten uitgesteld, klaar om geproefd en beoordeeld te worden door het aanwezige publiek. Niet alleen individuele vrouwen lieten ons kennismaken met de originele gerechten uit alle windstreken, je kon bijvoorbeeld ook spaghetti proeven, klaarge- maakt door de kinderen van De Kinderplaneet. Om jullie nog een beetje te laten watertanden: Marok- kaanse salade niçoise, pompoensoep met appel, pom-

poendessert met noten, börek, ricotta-spinazietaart, dölma, gestoofde prei in lichte roomsaus en ga zo maar door.

Het was een waar genoegen om als toevallige bezoeker mee te kunnen genieten van dit lekker en gezond eetfestijn. Maar ook voor de kokkinnen was het geen maat voor niets: een namiddag gezellig samenzijn. Na afloop gingen ze naar huis met een groentepakket en een heleboel complimentjes van de andere aanwezigen. Sommigen kregen zelfs een extra pluim voor originaliteit.

Er waren twee prijzen te winnen op het festijn. Er was de publieks- of beste smaak-prijs en daarnaast werd er nog een prijs uitgereikt door de diëtiste van het wijkgezondheidscentrum op basis van drie criteria: niet vetrijk, aantrekkelijk om te zien én lekker van smaak. Omdat we het zo'n fijn initiatief vinden, publiceren we de receptjes en kunnen jullie zelf aan de slag met deze inspirerende ideeën.

DE WINNAARS VAN DE PUBLIEKSPRIJS – BESTE SMAAK

Marokkaanse Salade Niçoise

door Ayfer, Fatiha, Saloua, Ouardia, Hayat, Jamila, Fatima, Mina (Inloopteam Brugse Poort)

Uit: ‘Salades d’ici et d’ailleurs’ (Amhaouche Rachida)

INGREDIËNTEN:

500 gram aardappelen
250 gram prinsessenboontjes
100 gram maïs
150 gram tonijn in olie
250 gram surimi stick
1 Chinese kool
1 postelein
1 groenlof
4 hard gekookte eieren
zwarte olijven
500 gram tomaten
peterselie

VINAIGRETTE:

1 eetlepel mosterd
2 eetlepels mayonaise
zout en peper
maïsolie
peterselie

BEREIDING:

Was en snij de aardappelen in grote langwerpige blokjes en kook ze in gezouten water.
Maak de boontjes schoon en kook ze ongeveer 10 minuten in gezouten water.
Doe hetzelfde met de Chinese kool.
Was het groenlof, de postelein en de tomaten.
Snij de eieren, de tomaten en de groenlof in langwerpige schijfjes.
Meng de olie, de mosterd, de mayonaise, de fijngehakte peterselie, wat water, peper en zout in een kommetje, voor de vinaigrette.
Schik het groenlof op een grote schotel. Leg de aardappelen, de boontjes, de Chinese kool, de eieren, de tomaten, de surimi, de maïs, de tonijn en de postelein erop.
Overgiet met de vinaigrette en versier met wat peterselie en zwarte olijven.

OP DE TWEEDE EN DERDE PLAATS STOND DE KOOKPLOEG VAN DE KRINGLOOPWINKEL met Be, Francine, Veerle en Guylbie. Zij maakten scampi in courgettesaus en basmatirijst met witte kool

WINNAARS VAN DE ORIGINEELSTE RECEPT-PRIJS

De diëtiste van het wijkgezondheidscentrum haalde de drie origineelste recepten eruit. Omdat ze zelf geen definitieve winnaar kon aanwijzen, werd deze bepaald door een onschuldige kinderhand. Eigenlijk zijn de drie recepten die je hieronder vindt, allemaal winnaars van de origineelste recept –prijs.

Irakees-Kurdistaanse Dölma - door Avin Kaki (Babbelut)

INGREDIËNTEN:

500 gram paprika
500 gram ajuin
2 teentjes knoflook
een busseltje peterselie
350 gr gehakt
1 klein blik tomatenconcentraat
500 gram basmatirijst
citroensap van één citroen
300 gram spinazie
300 gram snijbiet
kurkuma
zwarte peper
paprika
zout
olijfolie

BEREIDING:

Verhit olie in een pan, bak het gehakt tot het vlees bruin is. Schep er peper, zout en kurkuma door. Bak nog even af.
Hol de ajuiten uit. Snij het binnenste gedeelte fijn.
Onthoofd de paprika’s en haal de pitjes eruit.
Snipper wat peterselie, knoflook en de restjes paprika fijn.
Meng de fijngesneden groenten, het gehakt, de ongekookte rijst samen met 1 eetlepel olie in een kom. Voeg het citroensap, kurkuma, peper en zout toe.
Maak het mengsel smeug door een half blikje tomatenconcentraat toe te voegen.
Vul de uitgeholde ajuiten en paprika’s en bladen met dit mengsel.
Rol het mengsel ook in bladen van snijbiet en spinazie.
Leg verschillende lagen van de gevulde groenten in een kookput, voeg de rest van het tomatenconcentraat (verdund in een halve liter water) toe en laat zachtjes koken.

Tip: je kan ook andere groentjes voor de vulling gebruiken zoals aubergines, courgettes, tomaten enzovoort. Alle bladgroenten of ‘uitholbare’ groenten kan je vullen!

Pompoentaart – door Neriman

INGREDIËNTEN:

1 pompoen
2 soeplepels rietsuiker
Walnoten

BEREIDING:

Schil en ontpit de pompoen. Snij hem in grote blokjes. Schik de blokjes in een lage kookpot en strooi er suiker op. Laat 1 nacht intrekken.
Kook het mengsel ½ uurtje op een zacht vuur.
Dien op met walnoten en /of opgeklopte room.

Iraanse pompoensoep met appel en peer

door Suzanne en Annamaria Rizzello (samenlevingsopbouw Leiekaai)

INGREDIËNTEN:

1 kg pompen
2 appels
2 peren
1/3 liter magere melk

Door de aanwezigheid van een diëtiste kreeg het hele festijn een extra leerrijk tintje. We geven jullie daarom een paar tips mee voor een gezond en evenwichtig leven.

Eet gevarieerd.
Eet veel groenten, fruit, aardappelen en volle graanproducten.
Eet niet te veel vlees, vet, suiker en zout.
Drink veel water en melkproducten?
Eet regelmatig en niet meer dan 5 keer per dag?
Probeer eens iets nieuw: warmoes i.p.v. spinazie, pastinaak i.p.v. wortel.
Doe minstens een half uur per dag iets van lichaamsbeweging.

Ter informatie:

Wijkgezondheidscentrum Brugse Poort – E. Seghersplein 17

Trafiek vzw – Haspelstraat 37 (Pierkespark)

De Wassende Maan (Deinze) – tel. 09 386.82.14 – www.dewassendemaan.be

Je kan groenten rechtstreeks ophalen in de winkel van de boerderij of je kan een wekelijks biologisch groentepakket bestellen. Voor de afhaling kan je terecht bij Trafiek.

Tekst: Nathalie foto’s: Sammy en Freddy

Zoek de **zeven** verschillen

Foto:

5 JAAR AIRKES EN PLEIN AIR

Dat moet nogal wat geweest zijn, vijf jaar geleden. Er waren eens een paar muzikantjes. Uit de Brugse Poort. En die konden zingen. En spelen. Wat allemaal? Goh, alles eigenlijk. Sopraan, bas, alt en tenor. Klarinet, piano, dwarsfluit, gitaar, viool, trompet, saxofoon, cello, triangel. Maar ook: fisarmonica, trommelstok, mandoline, bombardon en scheve schuiftromboon.

En toen dachten ze: piano met een sax erbij, dat klinkt eigenlijk mooier. En een sopraan met een tenor, dat gaat vonken geven. Kom, laten we samen schone, leuke airkkes maken. Daar worden de mensen blij van. Ze moeten zelfs geen ticketje kopen. Alleen de deur open zetten. Wij komen wel naar hen: in de straten, op de pleinen. Of nog beter! We lopen door de hele wijk, dan hoort iedereen ons. Een echte fanfare, awel, dat is een idee!

In het begin waren ze natuurlijk met niet zoveel. Maar enthousiasme was er meer dan genoeg. En het is al zolang geleden dat het nu gezegd mag worden: eigenlijk klonk het ook een beetje vals, de muzikanten werden er soms zelf verlegen van... Maar als de klank en het ritme goed zaten, was de Fanfare een aangename verrassing. Voor iedereen. Want die muzikanten, die maakten muziek en veel leute. En het publiek zag én voelde dat.

Nu zijn ze met veel, veel meer. En enthousiasme, dat is er nog altijd meer dan genoeg. Soms is het nog een beetje vals, maar de muzikanten doen daar niet langer verlegen over. Oh neen, ze durven, ze staan er! De Fanfare is Feest!! Voor ie-

dereen. Want die muzikanten, die maken vree wijze muziek en zeer veel leute. En het publiek ziet én voelt dat.

In het begin waren de muzikanten vriendelijk en beleefd tegen elkaar. Een beetje zoals verre kennissen doen. De repetities op dinsdagavond waren best gezellig, dat wel. Iedereen aanwezig want onmisbaar. En dan bricoleerden ze met al hun fantasie een beetje muziek, ja, dat was plezant met dat klein intiem groepje. Maar na de repetitie was het meestal direct naar huis. Af en toe bleven een paar muzikanten –vooral de vrijgezellen– een beet-

je langer plakken. Met als gevolg een kater op woensdag. En ontlukkende liefdes.

Nu doen de muzikanten niet langer afstandelijk vriendelijk en beleefd tegen elkaar. Oh neen, ze zijn vrienden. De repetities op dinsdagavond zijn vol energie. En is er iemand afwezig, dan wordt dat opgevangen door de anderen. Ze studeren hun muziek nog altijd met heel veel verbeelding. Ja, het moet soms strikter maar het is plezant

in zo'n grote groep. En na de repetitie is het niet meer direct naar huis. Nu blijven ze véél langer plakken. Met als gevolg nog altijd een kater op woensdag. En ondertussen ook minder vrijgezellen.

In het begin deden de muzikanten links en rechts een paar danspassen. En verder waren er een vlag –aan stad noch staat gebonden– en een vlaggendrager. En een paar jongleurs. Spannend. Want op straat een kegel verkeerd gooien, valt natuurlijk op. (Veel meer dan een halve noot.)

Nu doen de muzikanten nog altijd pasjes op het ritme van de muziek. Er is nog altijd een vlag met vlaggendrager. En voor de jongleurs blijft het spannend. Maar ze zijn niet meer alleen. Vuurspuwers. Een uitgebreide choreografie met schoon vrouwen en alles erop en eraan. Puur entertainment.

Maar wat betekent dat nu voor het publiek van de Propere Fanfare? Wat is er in die vijf jaar veranderd voor u en mij? Voor elk openbaar optreden komt er steeds meer volk op de been. Dat is niet zo verwonderlijk: 't is nog altijd veel leute, sjieke muziek. Gewoon een heel goeie fanfare, maar dan wel eentje met heel veel chemie. En het publiek ziet dat, voelt dat. Het publiek geniet.

Ellen

Op 15 februari wordt de fanfare 5 jaar en dat moet gevierd worden! Naar aanleiding van het 5-jarig bestaan brengt de fanfare een cd uit. Deze wordt feestelijk aan u voorgesteld op 13, 14 en 15 februari. Samen met Goeste Majeur, de Schuunschgreivers en Fixatief zullen ze er een avond van maken om nooit meer te vergeten...

• **WEDSTRIJDVRAAG:** Ontdek het airke in dit artikel en win dé cd van de Propere Fanfare! Mail je antwoord (titel en uitvoerder) naar dv@deviezegasten.org en misschien ben jij de winnaar!!

MET DE BRUGSE POORT NAAR NAMEN – DEEL I

In mei 2008 trok de Propere Fanfare van de Vieze Gasten naar Namen voor 'Namur en Mai, Le Festival des Arts Forains' (een soort kermis, nvdr). Dat viel daar zo goed mee, in dat verre Wallonië, dat De Vieze Gasten dachten: 'daar moeten we iets meer mee doen'.

En zo trokken we in september 2008 met een man of 10 terug naar Namen, meer bepaald naar de wijk Les Ponts Spiaux, om eens te zien hoe ze daar feest vieren. En amai, ze kunnen er daar ook wat van, 'just gelijk in de Brugse Puurte'. Een nieuwe samenwerking was geboren.

En zie: na een oproep van De Vieze Gasten in het buurtteam, deed een ongezien enthousiasme voor de Waalse medemens zijn intrede in de buurt. Uiteindelijk vertrokken we op vrijdag 12 december met 31 mannen en vrouwen naar Namen. Dit om kennis te maken met de buurt Les Ponts Spiaux en hun bewoners. De sfeer zat er vanaf het begin goed in en na een uitstekend 4-gangen maal was de verbroedering compleet.

Op 14 februari komt Les Ponts Spiaux naar de Brugse Poort. We zullen hen natuurlijk een even warm welkom geven als wij hebben gekregen. En er zit nog meer aan te komen, maar daar hoort u later meer over...

Nieuwsgierig? www.pontspiaux.be

Eline

DE BRUGSE POORT OOK VOOR KINDEREN!

Kinderen aan de leiband!... Dit is geen oproep om uw kind aan de koord te leggen. Het is simpel maar waar de titel van een reportagereeks die in het weekblad Humo stond. Daarin konden we lezen dat kinderen net zoals in 'den goeien ouwen tijd' meer buiten moeten spelen. Kampen bouwen, salamanders vangen, in bomen klimmen, dat soort plezante toestanden. Maar waar dan, vragen we ons tegelijkertijd af. De Brugse Poort lijkt niet direct de plek om een boomhut te installeren, of vlinders in lege bokaal te verzamelen. Wat moet dat jong geweld doen eens ze de schoolpoort buitenstappen? Geen vraag zo groot of de Kommeere duwt er graag de neus in. En onze onfeilbare speurzinnig brengt ons gauw tot aan de burelen van VZW Jong – afdeling Brugse Poort. Daar legt Ingrid De Bock ons haarfijn uit hoe onze buurtkinderen tussen vele plezante activiteiten kunnen kiezen.

Kommeere: VZW Jong is...?

Ingrid: Teveel om op te noemen, eigenlijk. Het is een organisatie die in de verschillende Gentse wijken activiteiten voor jongeren organiseert. Naast de afdeling Brugse Poort zijn er nog vijf andere deelwerkingen in Gent. Maar eigenlijk bestaat onze werking al veel langer dan VZW Jong.

Kan je ons kort iets over die geschiedenis vertellen?

Dat is niet zo makkelijk, maar goed... In de jaren tachtig was er op de Brugse Poort weinig te beleven voor kinderen en jongeren. Om die jonge garde zinvol bezig te houden werden door verschillende vrijwilligersverenigingen activiteiten aangeboden. Later werd dit overgenomen door erkende organisaties ondersteunt met subsidiegelden. Voor de geïnteresseerde lezer kan ik alvast melden dat meer informatie rond de historie te vinden is op onze website

www.jeugd-brugsepoort.be.

Goeie website trouwens! Maar hoe zit dat nu met al die onderverdelingen?

Ha! Je bedoelt het Meisjeshuis, de Kaarderij, de Kinderplaneet en de Spelothek. Da's inderdaad nogal ingewikkeld voor de mensen. Enfin, dat lijkt zo, maar het is vrij simpel. Die verschillende onderdelen zijn nog een stukje van onze voorgeschiedenis. Het zijn overblijfsels van de aparte organisaties die nu samenwerken onder de naam VZW Jong afdeling Brugse Poort.

In wat zijn ze gespecialiseerd?

Om te beginnen is er de Kinderplaneet waar kinderen van vier tot twaalf jaar terecht kunnen. We beschikken over een groot gebouw aan de Kienstraat met een afgesloten speelplaats en verschillende lokalen. Daar kunnen de kinderen naar hartelust ravotten.

De Kaarderij en het Meisjeshuis bieden dan weer plaats aan de oudere jeugd. Waarbij de Kaarderij zich richt tot de jongens en het Meisjeshuis doet wat de naam al verradt: de meisjes bedienen. Omdat het hier over iets oudere kinderen en jongeren gaat, organiseren we daar naast sport en ontspanningsactiviteiten ook instuifmomenten. De Spelothek is dan weer een plek waar buurtbewoners gratis speelgoed kunnen lenen.

Waarom kiezen jullie voor aparte jongens- en meisjeswerkingen?

Ook dat is een stukje van onze geschiedenis. Omdat de Kaarderij begonnen is als een vrijetijdsorganisatie voor Marokkaanse jongens uit het Rifgebergte hebben we daar gekozen om de jongens een plek te geven. Evenzo met het Meisjeshuis, waar de werking van in het begin op meisjes en jonge vrouwen gericht was. Het is niet zo dat we de twee groepen uit elkaar willen houden, maar het is soms makkelijker om de jongens en meisjes een eigen stek te geven. Er worden ook gezamenlijke activiteiten georganiseerd. Om misverstanden te vermijden, wil ik er wel op wijzen dat alle kinderen welkom zijn: Gentenaars, nieuwkomers, Limburgers, journalisten van de Kommeere. Laat maar komen!

Waarvoor dank. Kan je een voorbeeld geven van activiteiten die jullie aanbieden?

Da's gigantisch, maar misschien een greep uit het aanbod ter illustratie. Knutselen, voorlezen en pleinspelen voor de kinderen. Basketbal, dansen, karate, voetbal en huiswerkbegeleiding voor de jongeren. Daarnaast nog enkele uitstappen en onze uitgebreide speelpleinwerking tijdens de zomermaanden.

En iedereen tevreden?

Zeker. Het is niet altijd makkelijk, maar we zien dat de jongeren nood hebben aan extra ondersteuning. Hier krijgen ze een eigen plek en een luisterend oor. Want naast de ontspanning is er het niet te onderschatten opvoedkundige element. Wij hebben het vertrouwen van de jongeren en dat is zeer belangrijk. Voor jongeren zijn er veel valkuilen: school, vrienden, liefjes. Vaak komen ze ons raad vragen rond zulke persoonlijke kwesties.

VZW Jong is...

meer dan de moeite waard!

Tekst: Davy & foto's: Anne

BINK VAN DE MAAND

Leon (100 jaar). Pa, Schoonbroer, Grootoom, Overgrootoom, Opa, Grootopa en al heel zijn leven, zowaar een eeuw lang, woonachtig in de Brugse Poort – Malem.
Foto: Paul

